

LITERARNO GLASILO

GIMNAZIJE LAVA

2019/2020

NAJ TI POVEM

NAJ TI POVEM

Literarno glasilo
Gimnazija Lava
Šolski center Celje

Peter Juvančič

3–7

Rok Hrustel

8–15

Svit Stišovič

16–21

Lan Gradišek

22–24

Iza Anderluh

25–26

Laura Stopar

27–30

Lana Kolar

31–34

Gaja Zabukovšek Lipovšek

35–39

Aljaž Petek

40–45

Liza Ledinek

46–53

Maša Križanič

54–57

Nika Gobec Černoša

58–65

Mentorstvo, fotografije, urejanje in oblikovanje
Jana Kvas

Zgodbi v angleščini

Laura Stopar

66–69

Mentorica Anja Ramšak

Haikuji v nemščini in angleščini

**Gaja Zabukovšek Lipovšek, Sebastjan Dečman, Tit Podhraški, Eva Baliban,
Ana Maria Kotnik, Jan Gračnar, Iza Anderluh**

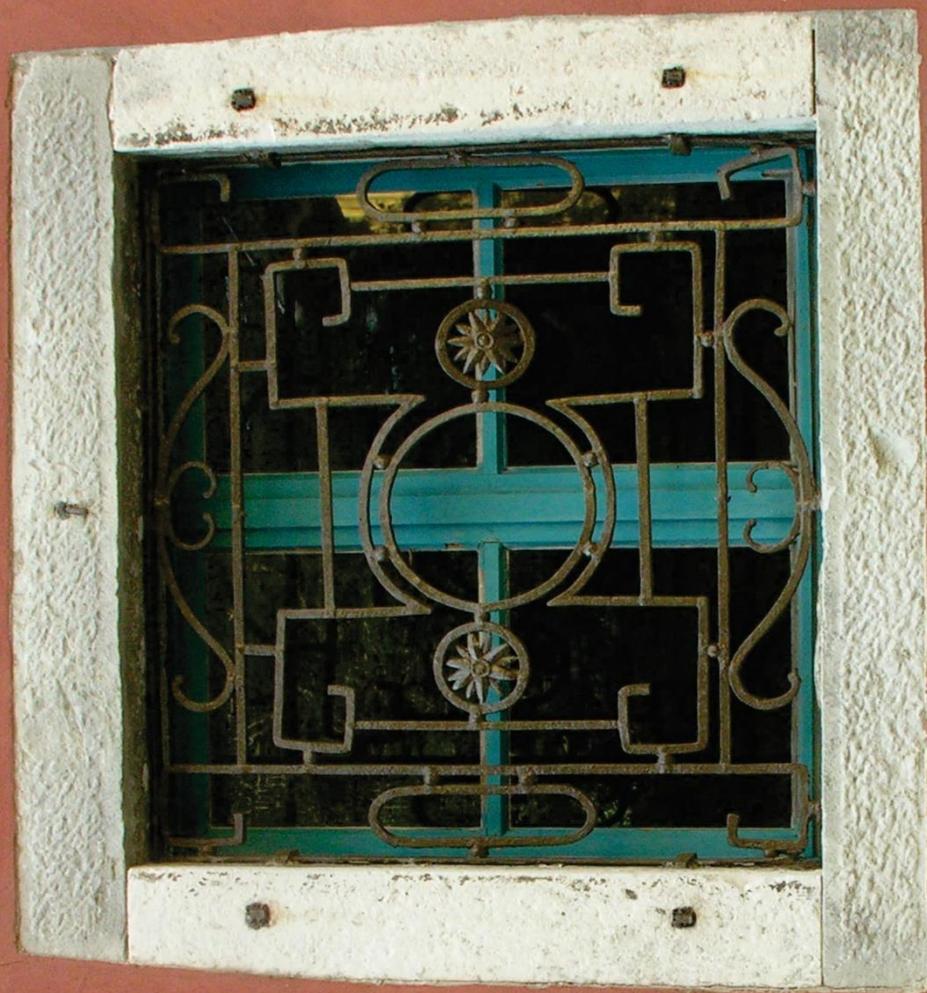
70–72

Mentorica Polona Zalokar

Avtorici fotografij Gaja Zabukovšek Lipovšek in Ana Maria Kotnik

Celje, maj 2020

PETER JUVANČIČ

RAVNATELJ

Peter Juvančič

snežinka

drobna bela lahka snežinka popolnih oblik
se med poigravanjem po zraku ne zaveda
da jo gleda stotine zaskrbljenih oči
na obrazih negotovih ljudi
ki se jim je strah zažrl v kosti
in misli begajo iščejo razlage
ali se bo negotovost kdaj končala
ali se bomo še lahko objeli
ostali so nam nasmeh upanje
ljubezen ki je strah ne more vzeti
vsega tega drobna bela snežinka ne ve
zato prosto pada na zemljo
in se tako neizbežno približuje
svojemu koncu

marioneta

danes je prvi pomladni dan
vse se prebuja
ti pa se ne zmeniš zame
sem le marioneta
s katero se poigravaš
tako bo
vse dokler
ne bom prerezal niti
in osvobodil svoje duše

Skozi grlo

Izrečem besedo.
Izustim sik.
Izdihnem zrak.
Odpihnem spomin.
Izpljunem tebe.
Bruhnem ogenj.

Razumeti

Razumem svetlobo.
Razumem temo.
Razumem veselje.
Razumem žalost.
Razumem življenje.
Razumem smrt.
Razumem tebe.
Zakaj ne razumem sebe?

Megla

Nastala si nekje daleč
na obzorju umirajočega sonca,
dvignila si se v višine.
Rasla si, se bohotila.

Gledal sem te čez obzorje,
po tiho sem te želel čutiti,
a sem se tudi bal.
Nisi vprašala, samo prišla si.

Dotaknila si se mojega obraza,
prepojila mojo kožo,
želel sem, da bi ostala večno.
Bil sem hvaležen, da si moja.

Dihal sem in užival,
ničesar nisem storil,
odšla si nekam daleč ter izginila.
Medtem se je ponovno rodilo sonce.

Ti

Bila si sonce,
zdaj je tema.

Bila si vetrič,
zdaj je burja.

Bila si nasmeh,
zdaj so solze.

Bila si glasba,
zdaj je tišina.

Bila si sladkor,
zdaj je vse grenko.

Strah me je

Strah me je,
da bi te zopet srečal
in morda spet vzljubil.

Želim si tega,
a ne bom priznal,
saj veš, kakšen sem.

Hočem te imeti,
čeprav se mi je težko
spremeniti.

Je res?

Začelo se je,
kot si si zaželela,
šla sva do obzorja,
ki si mi ga pokazala,
končala sva na plaži in
plavala v toplem morju,
ki si mi ga ti ogrela.

Zbudila si v meni nekaj,
česar še nikoli nisem čutil,
upam,
da bo trajalo večno
ali
da končalo se bo srečno.

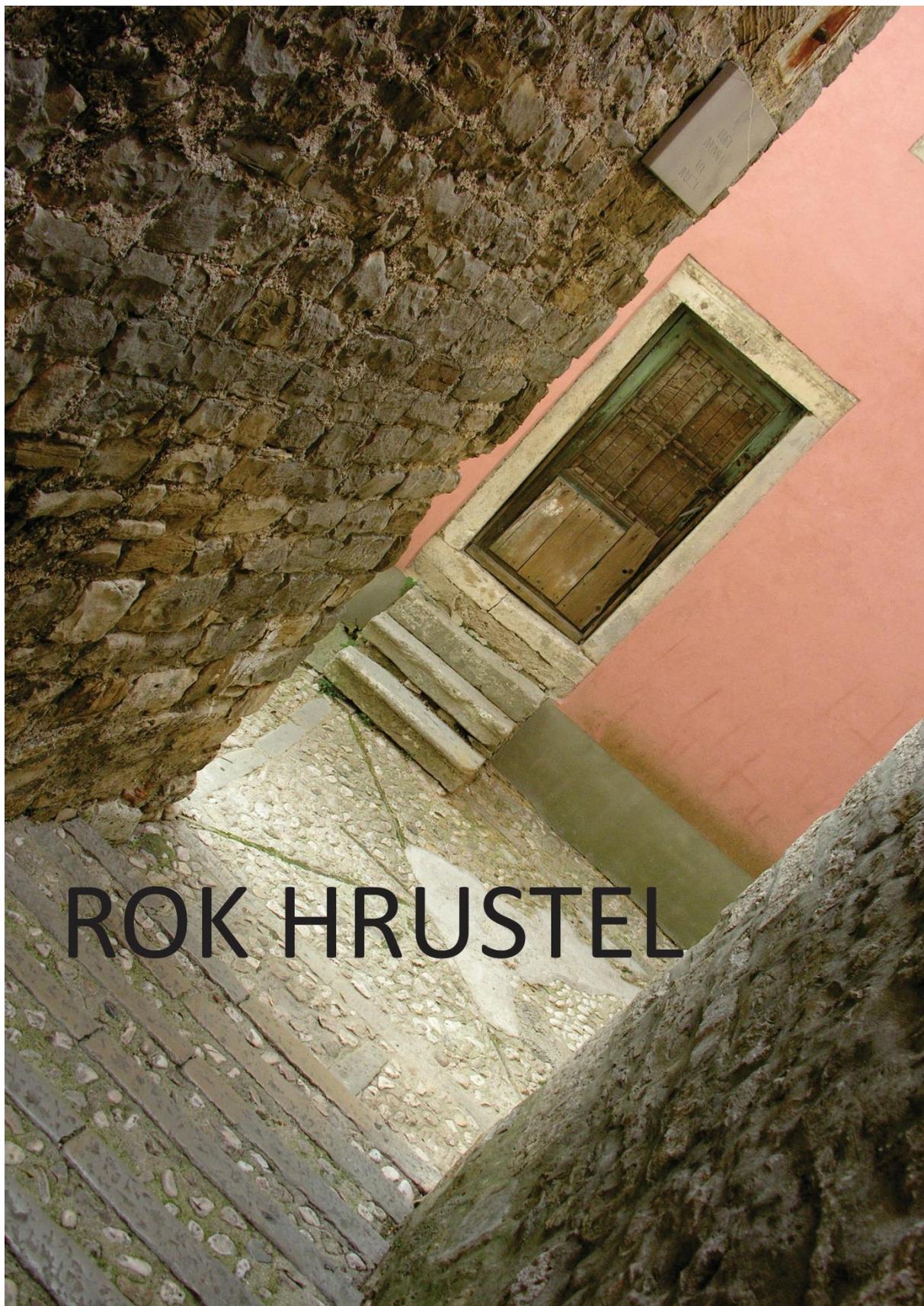
Ko sem dvomil vase,
si mi dala več poguma,
kot sem ga kadarkoli imel,
rekla si mi tri besede,
ki so v meni vzbudile ekstazo.

Noč je postala dan,
slano je bilo sladko,
žalost je bila veselje,
laž je postala resnica.

Še vedno slišim tvoje besede,
tvoja ljubezen je postala moja,
nikoli si ne bi mislil,
kako lahko sem srečen.

Vračam tvoje besede,
verjamem,
da jih slišiš.

Rad te imam!

Sprememba spremembe

Vse se spreminja in tudi jaz se želim spremeniti.
Vstajam bolj zgodaj, ampak odgovornosti še vedno spravljam v žep, za vsak primer, morda
bom kdaj naletel na odgovornost.
Črtam dneve na koledarju in hkrati pričakujem pričakovanje pričakovanega konca izolacije.
Profesorji so postali glasovi ali črke na ekranu.
Moja soba se je spremenila v nekakšno učilnico, le da v tej učilnici samevam.
Ni klepeta, ni prepisovanja od soseda in ni občutka pripadnosti.
Vse se je spremenilo.
Naj se še ta sprememba kmalu spremeni.

Vsak vsakdan

Vsakdan ni več vsakdanji,
vsakdanja opravila niso več vsakdanja.
Vsakdanje navade niso več vsakdanje,
vedno bolj drugačen naš vsak dan je.

Stresno hitenje se je spremenilo v pogledovanje skozi okno,
socialni stik je brez resnične empatije.
Pogrešamo stvari, o katerih nismo vedeli, da so pogrešljive.
Tudi dobrine večnosti postale so minljive.

Navada navade

Počasi smo se navadili nove navade.
Namesto poti do avtobusne postaje premik iz postelje do računalnika.
Namesto klepetanja s sošolci pred urami sedenje v sobi in čakanje na videokonference.
Smo evolucijsko prilagodljivi, z muko, ampak lahko smo se privadili tudi na to.
Prejšnje popolnoma nevsakdanje je čisto vsakdanje.
Zaščitne maske, ukrepi ki nas varujejo.
Kaj pa so nam vzeli?
O tem se ne govori.
Pomembno je, da smo se navadili nove navade.

Izgubljeno iskanje

Iščem veselje v žalosti,
dobroto v sveti nečlovečnosti.
Mir v vsakodnevem divjanju,
sodelovanje v socialnem tekmovanju.
Iščem vse, kar se težko poišče ...
Iščem nekaj, zaradi česar bo veselje
zmagovalno zapustilo moje notranje bojišče.

Človek preteklosti

Utrujeni popotnik usmerja svoj korak
proti vrhu zasneženega gorovja,
pljuča mu polni spomina zrak,
preko bolečin so ga ujela preteklosti okovja.

Bojne rane z vsakim korakom znova zabolijo,
srčne brazgotine jemljejo mu moč,
občutek krivde, žalost in obžalovanje povsod mu sledijo
v zgodbi, ki je vsak večer povedana v noč.

Akrostih ljubezni

Ljubezen moja, prelepa si, a tudi:
 Jzna.
 Utrujena.
 Brezvoljna.
Enostavno je, zame si najlepša.
Zaklad vseh zakladov si, zakladov vredna.
Niti vsa lepota sveta ni s teboj primerljiva.
 Iskreno, z besedami nisi opisljiva.

Draga mami, se spomniš?

Trenutka, ko si mi tisto pesem pokazala,
pesem, ki je moje misli preoblikovala,
pesem, ki je moje misli izoblikovala,
pesem, ki me vedno je,
pesem, ki me vedno bo navdihovala.

Vedno sem bil najbolj vesel tvoje pohvale,
z njo so moje pesmi pesmi postale.
Upam, da veš: ti si razlog, da še rimam.
Vedno imel bom tvoje besede in pesmi,
vedno, čeprav te več ob sebi nimam.

Ob maminem grobu

Mrzel veter reže vame,
jaz pa samo strmim v mamino ime,
vklesano v kamen.
Rastlinje ob grobu zmedeno začenja zeleneti,
ko v svečah izgoreva plamen.
Samo tiho opazujem in razmišljam ...
Kaj če ...
Ko bi le ...
Če bi lahko ...
Kako bi lahko ...
Ali je ...
In predvsem KJE SI?
Ni te več ob meni,
čeprav te potrebujem.
Vame reže spomina veter
in skrbi, da se vedno znova v črke sesujem.

Govorica v rapu

Podobe umetnika

Podobe umetnika, ki upodabljajo umetnika,
so čista rima poeta in najlepša pesem pesnika,
smešna komedija komika in zapleti dramatika,
besede retorika in hrana na krožniku kulinarika,
prelepa risba risarja in povedi pisarja.

Vsak je lahk umetnik, če s srcem ustvarja,
če sledi navdihu in svojo kreativnost svetu podarja,
če spoštuje vse in se samemu sebi klanja,
če z umetnostjo spreminja svet, ker o lepšem sanja,
in če se trudi nardit to, česar ni še nihče.

Zapomnte si za večno, čist vsakmu lahk uspe,
vsak lahk skreira umetnine z bogato vrednostjo,
zato jaz opisujem svet s svojo lirično umetnostjo,
ker je mogoče skor vse zapisat in ubesedit,
svoje mišljenje skoz rime po celem svetu širit.

Skoz svoje pesmi predstavljam sebe vedno,
ko igram se z besedami in igram igro to besedno,
vsakič, ko prenesem pomen čist dobessedno,
zgradim svoj svet, ki videt ga je vredno,
ker je spisan, zgrajen iz mojih rim ...

To je ta svet, v katerem večino časa žvim,
ker mam vse, kar rabm, mam svojo umetnost,
zdej pa, prosm, vi pomislte, a boste izkoristl svojo prednost ...
Veste, uspeh je bližji kot nebo, povem vam v vednost ...
Za konc pa še en nasvet: VERJEMTE V SVOJO UMETNOST.

Govorica v rapu

Zasanjane sanje

Že od nekdaj me vodjo sanje, pa še vseen iščem izhodišče,
lirika mi je sveta kot tempelj, svet besed pa je zame zdravilišče,
z rimami se varujem pred svetom, kot da so rime moje zaklonišče,
in rime me vodjo po poti, kjer se prava pot išče.

Medtem ko iskal sem samga sebe, sm se zgubu v realnosti,
kjer ljudje so polni pohlepa, agresije in napadalnosti.
Iz dneva v dan je videnih vedn več žalostnih obrazov,
pravica temelji na denarju, za njo ne rabiš več dokazov,
težk je vlagat trud, če so zmage manjše od porazov.

Veš, poet, svoj dolg? Ja, in rad ga bi odplaču,
dal sem obljubo, da do zadnje rime ga bom plaču.
To je moja odločitev, da večni bom dolžnik,
ker le to mi omogoča z mojimi sanjami stik,
stik z nemogočim, da se od sveta ločim,
da nemogoče omogočim, negativno preskočim,
se na pozitivno osredotočim, izpovem misli navzočim,
da premagam žalost in s tem veselje povzročim.

Ker želim si veselja za vse ljudi,
sprejetje zavedanja, da ob pomoči bolečina manj boli,
ob pomoči dobrih ljudi, ki vejo, da za vsak trenutek ni pravih besed,
kdaj pa kdaj obstaja le tišina, v katero pravi odgovor je zajet.

Veš, poet, svoj dolg? Ja, in rad ga bi odplaču,
dal sem obljubo, da do zadnje rime ga bom plaču.
S tem sem se zadolžiu, skoz bom sam odplačvau,
kar dolžen sem ljudem, zarad njih ne bom se predau,
s pridihom navdiha nove pesmi na papir bom dal.
To je ta pot, pot, ki jo bom izbrau,
to je ta pot, po kateri hodu bi vsak dan
zarad tega, ker nočem zasanjat svojih sanj.

Del mojih sanj je samo pisanje po papirju,
ki ni samo pisanje, je nekaj, v kar vso energijo bi usmerju,
a zato nujna bo predanost, ker vem, da trajal bo še dolg,
da prišu bom do točke, kjer oklican bom za poeta, ki sposoben odplačat je svoj dolg.

Veš, poet, svoj dolg? Ja, in rad ga bi odplaču,
dal sem obljubo, da do zadnje rime ga bom plaču.
Vsak dan si želim izpolnit vsako svojo obljubo,
najt pravo pot, ne da bi se zgubu.
Sledit navdihu, še naprej pisat pesmi,
in če ne najdem poti, šel bom pač po svoji cesti,
uresniču bom svoje sanje, upam, da enkrat bo ta dan,
ko bom lahko reku, da nism zasanju svojih sanj.

Govorica v rapu

Uršika zala

(priredba Povodnega moža)

Najlepša med vsemi, najlepša v Lublan,
duša temna kot noč, lepota, svetlejša kot dan.

Čist vsem privlačna, čist vsem zelena,
vsaka lepotica je edina, sam ona bla je ena.

Stari trg do tal poun, zelena lipa daje senco,
dame tko lepe, da dvomim v njihovo eksistenco.

Vse okrašen tko lepo, k da bi sanju sanje,
fantje, punce fino spedenani, prpravljeni na praznovanje.

Muzičarji, glasbila so uglašena, glasilke 100 % ogrete,
vsi evforično čakajo, da zapojejo se pesmi že 100-x prepete.

Vsi so že čist navdušeni, le da ena oseba še zamuja,
Uršika zala čaka, ker z dnevom se njena lepota prebuja.

Njena oblekca je najbolj fina, nakit zarad sonca se blešči
in k ona pride na ples, jo opazjo čist use oči.

Najlepša med vsemi, najlepša v Lublan,
duša temna kot noč, lepota, svetlejša kot dan.

Čist vsem privlačna, čist vsem zelena,
vsaka lepotica je edina, sam ona bla je ena.

Vsi za ples jo prosjo, a njena edina beseda je ne,
zdej pa uboga revica sama sedi, ker zavrnila je soplesauce vse.

A mal pred koncem plesa Uršika nekoga zagleda,
on se ji nasmehne in vrne ji pogled, vidi, da Uršika sama poseda.

Zelo hitro do nje pristopi, kot gospod za ples jo prosi,
Uršika vabilo veselo sprejme, plešeta in vrtita se, veter ju nosi.
Plešeta kot ujetnika v času, tko hitr, da prebijata zvočne zidove.

In tle zgodba se konča, sej onadva odplešeta v valove.

Lahko bi

bila moja svetla zvezda,
opazoval bi te pod milim nebom,
naslonjen na kamnito steno,
te spraševal o zgodbah,
ki jih pripoveduješ drugim,
potem bi mi na uho zaželela
lepo potovanje v svet sanj,
vendar ko bi se zjutraj zbudil,
bi za tabo našel le stopinje
na sveže zapadlem snegu.
Za tabo bi pretakal potok solz,
te skušal najti med oblaki,
poiskati veličino tvojega doma,
za tabo bi pisal pesmi,
tudi ljubezenske haikuje,
če bi želela,
ti zjutraj kuhal kavo,
pod mesečino bi lahko zaspala,
pokrita s toplo odejo,
lahko bi skupaj strmela v večnost,
opazovala prvomajski kres,
se spraševala o svojem obstoju,
razglabljala o tem,
ali je bilo prej jajce
ali kokoš.
Lahko bi bila slikarja in
skupaj slikala svoje življenje,
lahko bi bila zidarja in
skupaj zidala gradove ter
se hkrati igrala v peskovniku,
iskala konec mavrice
kot iskrena otroka,
ki izkazujeta vso radost svoje navihanosti.
Kramljala bi,
ko bi jedla babičine piškote,
kadar bi zunaj deževalo,

bi ti prijel dežnik,
ko bi si vezala vezalke.
Stopila bi na prste,
se potem na rahlo poljubila,
da bi začutila drhtenje
svojih neizkušanih ustnic.
Želela bi še,
ampak peron sameva,
ostal je samo robec,
s katerim sem si brisal solze,
ko sem mahal za poslednjim vlakom.
In ko bi se vračal domov
po temačni potki
brez razsvetljave,
bi ti napisal sporočilo,
v katerem bi v drobnem tisku pisalo,
da bi lahko zaužila še milijon in več svetov.
Lahko bi,
toda kaj, ko nisi in nikoli ne boš.

Kapljica svobode

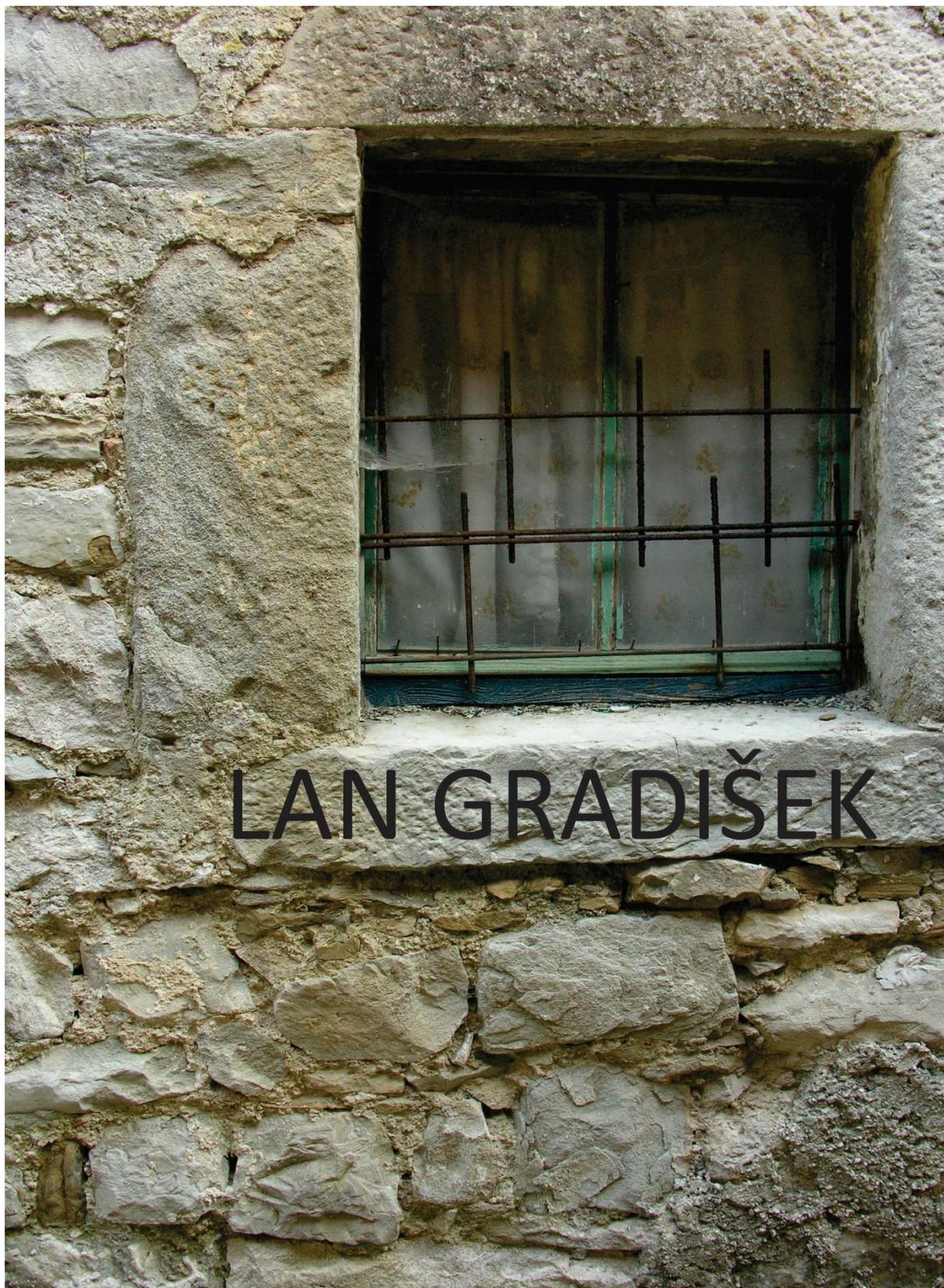
kane na Zemljo.
Iz nje zraste vrtnica,
lepa, cvetoča,
prijetnega vonja po marmornih kolačkih,
a na otip bodeča.
Vsak dan se vzpne višje,
tudi med ptice,
ki jih opazuje,
kako letijo proti jugu.
Jutro.
Sonce že pripeka.
Vrtnica pa ne zagleda luči
na koncu tunela.
Ko jo botanik preuči,
ugotovi,
da je ta vrtnica v resnici človek,
ki stoji v kotu temačne sobe.
Nanj se zлива mlačna voda,
ki mu daje občutek svobode.
Kot vrtnici.
A kapljica tega človeka
ni svobodno leteča,
je le bolečina,
čarovnija onostranstva,
in ta kapljica
vztrajno jemlje zadnji dih,
vase srka vse nežne vetrove,
dokler se ne posuši,
potem zdrsne z visokega grebena,
pade v globočino svetlobe,
iz katere se sliši le
pljusk tegobe in
trpljenja.

Neznanec

živi tam za veliko ograjo,
v sosednji hiši.
Vselej preglasna budilka
ga zbudi.
Preden z levo nogo stopi iz postelje,
se še malo pretegne,
iz svoje sence pospravi svojega
plišastega najboljšega prijatelja
in se nato le odpravi v neznanski raj.
Vsaj tako on pravi svojemu bivanju.
Pogleda skozi okno in
zakriči na soseda,
ki še vedno ni obrezal cipres.
Potem kakor vedno preskoči zajtrk
ter se napoti,
še napol v zasanjanem svetu,
v garažo.
Tam svoje tople copate zamenja
za škornje,
v trenutku, ko zagleda sij sonca,
pa se z vso silo požene med metulje.
Usede se na vrh griča,
in čeprav se prikazujejo sončni žarki,
prične šteti
zvezde na nebu.
Ko mu večerni veter zabrije pod kosti,
se naposled le odpravi proti
svojemu skromnemu domovanju.
Pričakuje in upa,
da ga bo razveselil družinski čar,
toda v mrzlem kotu ga,
ves premražen,
čaka le
njegov plišasti prijatelj,
a z njim,
kot mi zašepeta na uho,
se ima lepše kot kadarkoli.

Prisotnost,
kadar si,
nepomemben,
ljudem predstavljaš
nekaj,
kar je nepojmljivo.
Drugi objokujejo tvoje strahove,
vedo vse več,
kot ve tvoja notranjost,
po tiho,
potem svojo dušo vprašaš,
ali imajo ti ljudje morda prav
ali pa so samo privid
v tvoji temačni senci,
ki se zgraža nad tabo
in se včasih pokaže,
vendar opaziš,
da ko te ni,
grozota!
Tragedija!
Nekaj,
kar pogrešajo,
nekaj,
za čimer jočejo,
toda
ko se zamisliš,
kaj se v mislih resnično plete,
takrat dojameš,
da te v resnici ni
in da si dejansko nepomemben
in neresničen!

LAN GRADIŠEK

Lan Gradišek

Klavstrofobija

Abstinenca od stika
poostruje komplekse človeštva.

Vrtimo se naprej,
med štirimi zidovi.

Praske bodo zbledele
skupaj s spomini na zrak.

Ko bo naša kri bela,
nečloveška, sterilna,
bomo z njo polnili luknje v stropu.

Vrtimo se naprej,
med štirimi zidovi.

S humanostjo je izginila tudi različnost.
Bele stene so nam trofeje.

Ni ga, da ne bi imel greha,
barve je dovolj.

Vrtimo se naprej,
med štirimi zidovi.

Želja se spremeni,
ostaja iskanje.

A nas je veliko, njih malo.
Zmanjka nam žrtvenih kozlov.

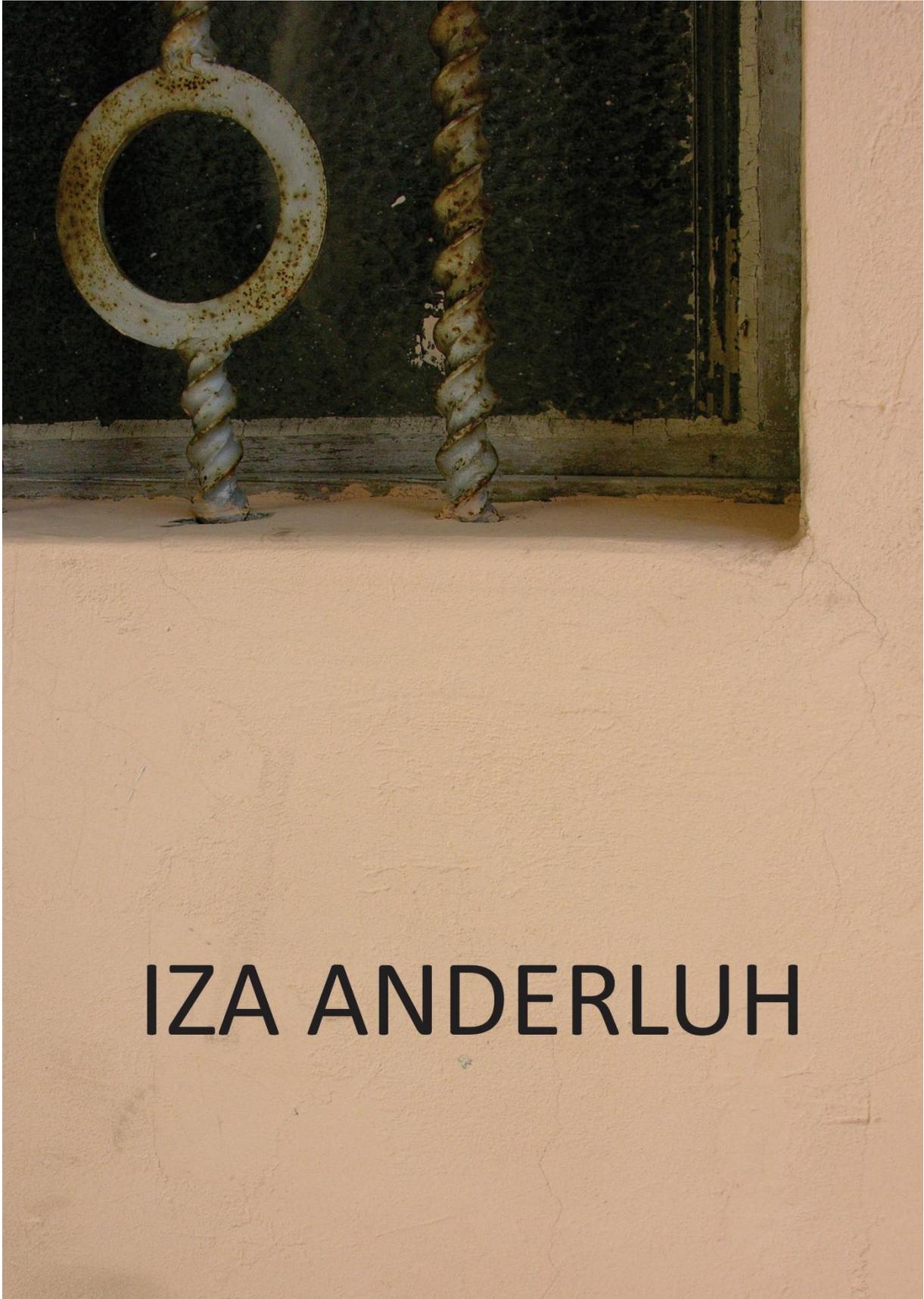
Svet se ustavi,
zidovi se razkoljejo.

Skozi razpoke teče kri.
Zanimivo,
od blizu je videti bolj in bolj rdeča.

Kako?
Pa saj smo se vendar vseh znebili ...
vseh groženj, fosilov drugačnosti.

Zdaj se vrtijo le še krvavi spomini.
Kaj bi dal zdaj za bel, prazen zid.

IZA ANDERLUH

Iza Anderluh

Ujetost

Počutim se ujeto.
Ali morda potrto?

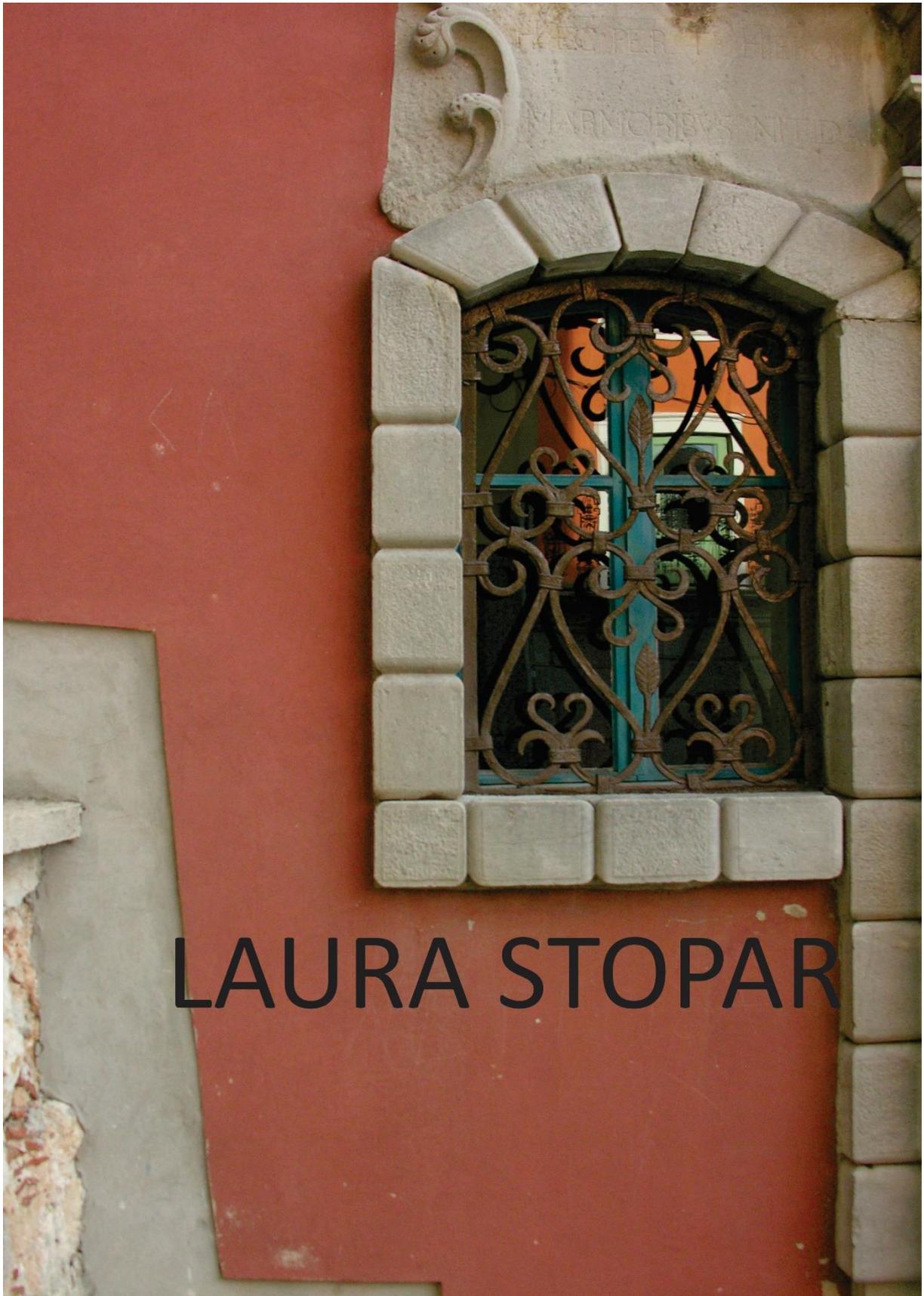
Na ramenih nosim težo.

Ujeta v svojih mislih,
ki počasi niso več moje.
Beseda virus je postala rana
na naših srcih.

Sosed močno zakašlja.
Mogoče je kadilec.

Prišel je čas,
ko vse poti vodijo k razvratu.

LAURA STOPAR

Laura Stopar

Zmedenost

Nikjer ni miru,
niti v glavi niti v srcu.
Vrvež, le vrvež me žene ...
Že vse življenje spim,
spim in se ne zbudim.
Bolečina ...
Ne poznam življenja ...
V čem je potem smisel?
Živeti bolečino?
Vse se kopiči ...
Nikjer ni miru,
niti v glavi niti v duši.

Zasvojenost

Dolgočasen dež kaplja po pesnikovem srcu,
ohlaja njegove ranjene misli.
Ko se izgublja v njih,
sliši vonj njenih gibov.
Sprašuje se ranjen,
zakaj vidi njen nasmeh,
zakaj je njen dotik poguben.
Spominja se njenih toplih pogledov.
Čuti njene sladke poljube ...
S pestjo udari v steno,
upa, da se bo zbudil v pozabi.
Njen duh ga davi,
a ga to ne moti.
Plačuje ceno svoje nepremišljenosti
in živi tako,
da jo še vedno ljubi.
Čprav je odšla ...

Mrtva čutenja

Zima je.
Narava je mrtva.

Življenje je polno presenečenj.
Ima vzpone in padce.
Kaj pa jaz?

Jaz padam,
padam globlje
v praznino globoko brez konca in kraja,
izgubljeno upanje.

Biti blizu pomeni vonjati srečo.
Vonjati, a nikoli okusiti.
Živeti življenje Tantala.

Z naravo umiram tudi jaz,
a jaz se ne povrnem.

Zima je.
Narava je mrtva.

Dokler boš živ ...

Dan za dnem izginja
Otrpne njena misel
Kritično se presoja boginja
Letela je imela je svobodo
Elastika v laseh pristrižene peruti
Roke zvezane in otopele postala je boginja smrti

Beda jo obdaja
Obdaja jo misel o nadomestku
Šepet je zmešala v jok

Življenje je ljubila zdaj je preklela njegovo krutost
Injekcija piči in zbode
Vendar bolečina hitro popusti

Beda jo obdaja
Obdaja jo misel o nadomestku
Šepet je zmešala v jok

Evforija ji je tuja
Denar je zanjo potrata časa
Išče se v krvavih solzah
Nezavedna je prepustila dragocenosti srca
Ime zmagovalke je na grobu njen zadnji izdih poljubilo

Lana Kolar

Tri načela

1. Iskrenost je ključ

Malokdo zares obvlada,
da ne laže sebi in vsem.
Mi je lažje zdaj, ko vem,
da je to ključ do zaklada.

2. Tvoja šibkost je orožje drugega

Kri naj v morja se izliva,
solze tečejo lahko v potokih,
utapljam žalost v težkih stokih,
a vse to maska naj prikriva.

Znotraj krhek si lahko,
zunaj pa sovražnik čaka.
Skrita šibkost je oznaka,
da mu res ne bo lahko.

3. Brez ljubezni ni nič

Ljubezen poganja srce, srce pa mene.
Nekdo me ima rad in jaz imam rada nekoga.
Ta nekdo me podpira, ko sem do sebe prestroga
in me greje, ko me
najbolj
zebe.

Ustavi se!

Peljemo se v avtu,
ti zadaj sediš,
mirna si, poslušaj tišino,
spiš.

Pst! Nekaj slišiš.
Napneš ušesa, se nagneš naprej,
slišiš, vidiš, čutiš, veš –
konec je, ne bo več kot prej.

Ne bo več kot zadaj.

Brisalci so zbistrili sliko.
Še bolj grozna je, kot se je zdelo.
Ne voziš ti in strah te je, ker ne veš,
kdaj se bo kaj v nas zaletelo.

Smrt se nam nasmiha –
vsakemu drugače.

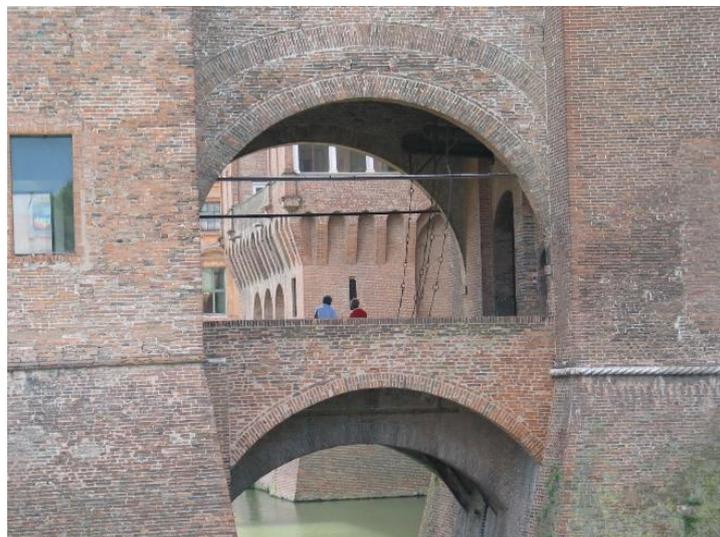
Primeš volan, pedalov nimaš,
jočeš, kričiš, razbijaš.

Nič.

...

BUM!

Dolgčas.

Nasmej se

Če vidiš pozitiven svet,
te ne more nič potret.
Ne oblaki, dež in sneg
ne žaljivka, slab nasvet.

Niti test iz zgodovine,
v čokoladi ne rozine,
nepopolne ne obline,
ne problem, ki sploh ne zgine.

Nekateri pa ne znajo
se smejati, le nergajo.
Grdo me gledajo,
pa me sploh ne poznajo.

Strele švigajo jim iz oči,
vse jih moti, kar živi.
Pravim ti – od mrkih dni
se čisto nič ne spremeni!

Ves čas se mi pesem poje,
pojem jo na glas – po svoje,
ne zanimajo me misli tvoje,
grem naprej, si mislim svoje.

Poslušaj zdaj nasvet, ki pravi:
Z jokom dneva ne zapravi,
vsak dan sonce spet pozdravi,
se nasmej in svet popravi.

GAJA
ZABUKOVŠEK
LIPOVŠEK

Zgodilo se je pozimi

Prolog

Čas gre naprej, a on stoji na miru. Ujet v neprestani zanki strtih sanj, prelomljenih obljub in nenehnih napak. Kot kamnit kip stoji in čaka, ujet med tem, kar je, in med tem, kar bo. Stoji in čaka, ni mu mar za ljudi, ki nemoteno hodijo mimo njega. Za pse, ki se ne pustijo motiti in brez kakršnega koli pomisleka lepo ščijejo po kipu, ki ne bo niti mignil z mezincem v svojo obrambo. Vendar nekateri sprehajalci, zelo redki, naj dodam, privzdignejo pogled in naženejo potepuškega psa stran. Ozrejo se v kip in z njega odstranijo posušeno listje ter mah, ki pod seboj skriva prekrasne detajle, ki razkrivajo resnico o tem, kakšen velik mojster je bil tisti, ki ga je napravil.

Prvo poglavje

Ko zapade prvi sneg

Spet je tu zima. Čas, ko zemlja počiva in si lahko končno oddahne in nabere moči za novo, v idealnem svetu, popolno leto. Ko pride pomlad, bodo drevesa ponovno odprla liste, pognale bodo mladike. Krog življenja se bo začel na novo, a to so samo predvidevanja. Nihče ne more zares vedeti, kaj se bo zgodilo. Morda bo zima trajala dlje, kot bi sicer morala, ali pa bo potrebno le zatisniti oči; ko jih bomo ponovno odprli, nas bo pomlad sprejela s toplim objemom. Toda ne smemo preveč sanjariti, osredotočiti se je treba na sedaj, saj je sedanjost čas, v katerem živimo.

Pet let je minilo, odkar sta z mamo zapustili Snežni vrh in se preselili v mesto. Pet let je veliko časa. Marsikaj se lahko spremeni v petih letih in se tudi je spremenilo. Lahko bi govorili o vseh manjših spremembah, kako se je recimo odločila in prvič v življenju pustila lasem, da so ji segali čez ušesa. To jo je seveda pripeljalo do pametne zamisli: kaj če bi pustila lasem, da zrastejo še malo dlje, do ramen. Kmalu se je malo spremenilo v še malo več in nato v še več, dokler ji niso lasje segali vse do pasu. Sledila je še pametnejša odločitev: ko je Gabriela Brezovec prestopila prag srednje šole, si je začela zakrivati temne podočnjake, nato si je z maskaro poudarila trepalnice, narisala ravno črto na veki in zapolnila ustnice s temno rjavkasto barvo. Toda obleke ni nikoli spremenila. Res je, da je zamenjala nekoliko prevelike in ohlapne hlače za veliko bolj oprijete raztrgane kavbojke, a kljub temu je osnovno pravilo ostalo enako. Oblekam in krilom je treba reči ne.

Zgodilo se je, kot bi mignil. V četrtek zvečer je sedela Gabriela v svoji sobi in nemoteno zapravljala čas za pomolnim oknom, na kupu blazin, pokrita z mehko snežno belo odejo, ter preučevala svoj učbenik za geografijo. Starša sta se ponovno prepirala o poslovnih rečeh. Do sedaj bi se ju lahko že naučila razumeti, a ji njena trma tega ni dopuščala. Vsak dan je bilo enako. Niti en večer ni minil, ne da bi se začela pogovarjati o svojem podjetju, kaj šele o financah in gospodarstvu. Sprva se ji je dejstvo, da sta njena starša kupila start up podjetje, ki se ukvarja z razvojem aplikacij za elektronske naprave, zdelo smešno in po eni strani zabavno. Sedaj pa ju je imela že polno glavo. Ni več prenesla nenehnih pogovorov o številkah. Situacija se je še posebej poslabšala v zadnjem letu, ko sta gospod in gospa Brezovec sklenila posel z enim izmed največjih mobilnih podjetij na svetu.

Tako kot vsak dan poprej je za večerjo pojedla jabolko, ogrizek pa vrgla v koš za biološke odpadke. Nato se je odpravila v kopalnico, si umila zobe in se spravila pod vroč tuš. Ko se je vrnila v svojo sobo, si je pripravila šolsko torbo za naslednji dan in ponovno vzela v roke učbenik za geografijo ter ga odprla na isti strani kot prej. Iskreno povedano, ni se zmenila za to, kar je bilo napisano v učbeniku, temveč so jo veliko bolj zanimale slike. Navadno bi še kakšno uro takole posedala naokrog in se nato odpravila v posteljo, toda tistega večera je nekaj prekinilo to navado.

Mama je potrkala na vrata njene sobe in vstopila, ne da bi počakala, da ji Gabriela odgovori. Sedla je poleg hčere in jo pogledala. Nekaj časa jo je opazovala, kako s prsti sledi linijam figur na slikah. Risala je navidezne oblike in sence ter skrbno preučevala vse drobne detajle. Sedeli sta v ledeni tišini. Že ena sama beseda bi naredila razpoko v ledu in povzročila, da bi se zdrobil na milijone majhnih koščkov. Bilo je samo še vprašanje časa, katera izmed njiju bo storila prvi korak. Če bo imela srečo, bo stopila na debelejši kos ledu, ki bo v najboljšem primeru ostal popolnoma cel. »Pogovoriti se morava.« Gospa Brezovec je naredila prvi korak.

Gabriela je ostala tiho, samo pokimala je. Vedela je, da se bo zgodilo nekaj takšnega. Z mamo si nista bili nikoli blizu. Mama je vse dneve preživela v službi in ni nikoli imela časa zanjo. Toda zadnji dve leti se je začela vedno bolj truditi. Na začetku hči ni vedela, kaj naj si misli, potem pa je sprejela resnico. Njena mama ne bi nikoli smela biti mama. Nekatere ženske so bile ustvarjene za to, da bi nekega dne postale mame. Druge, med te je spadala gospa Brezovec, pa so bile poslovne ženske, ki niso imele v sebi niti malo materinskega občutka. Pri sedemnajstih letih je bila Gabriela že dovolj odrasla, da se je tega zavedala, in materi ni zamerila, da ni mogla biti dobra mama.

»Z Markom sva se pogovarjala in prišla do dokončne odločitve. Za naslednjih nekaj tednov te bova dala v varstvo babici Neži.«

Ne da bi dvignila pogled s slike, ji je Gabriela odgovorila: »Nekaj tednov? Mislim, da bi lahko sama preživela v hiši teden ali dva. Kako dolgo vaju pravzaprav ne bo?« Mama ni bila videti presenečena zaradi hčerinega odziva. Zdelo se je, da si je pravzaprav oddahnila, saj so se ji

mišice na obrazu sprostile in leden zrak se je počasi začel taliti. »Ne veva. Investitorji se želijo v živo dobiti in ponovno pregledati nekatere dele pogodbe, poleg tega pa se je pojavila priložnost, da zakrpamo mnogo naših lukenj na trgu. Po drugi strani bi lahko bila to velika priložnost, da se predstavimo svetu in pokažemo, da nismo več majhni in nemočni.« Kotički Gabrielinih ustnic so se obrnili navzgor. Ni ji bilo treba dolgo premišljevati. Vedela je, kaj to pomeni. Nekaj tednov je bilo v resnici nekaj mesecev, morda celo pol leta. »Kdaj grem?« Zavedala se je, da nima prav veliko izbire. »Jutri po šoli. Glede šole ti ni treba skrbeti, Mark se ravnokar ukvarja s tem. Enega izmed naših voznikov bo zadolžil za tvoj prevoz. Predlagam ti, da si pripraviš stvari za prvo silo. Zvezke, knjige, skicirke, svoje risalno orodje in barve, v glavnem vse, kar boš potrebovala, razen oblačil. Jutri bom Marti naročila, da ti jih spakira v kovčke.« Spet je nekdo potrkal na vrata sobe, vendar ni vstopil, dokler ni Gabriela zaklicala: »Naprej!«

Prišel je Mark in Gabriela ni mogla zadrževati svojega smeha. Na sebi je imel trenirko, v katero je bila zatlačena bela zmečkana srajca, okoli vratu pa mu je visela razrahljana kravata. Lase je imel spete v figo. »Ja ja, saj vem, zelo smešno, kajne,« je dejal in zavil z očmi ter stopil do njiju. Razložil jima je vse o Gabrielinem novem zasebnem prevozu in ju obvestil, da je že vzpostavil kontakt z ljudmi v šoli ter jim povedal, da bo do nadaljnjega babica prevzela vlogo Gabrieline skrbnice. Pogovor je bil nenadoma prekinjen zaradi zvonjenja Markovega telefona. Kmalu po tem, ko se je Mark z osebo na drugi strani začel pogovarjati v kitajščini, je zazvonil še telefon gospe Brezovec. Tudi ona je zapustila sobo. Gabriela je ostala sama, svojo glavo je naslonila na rob okna.

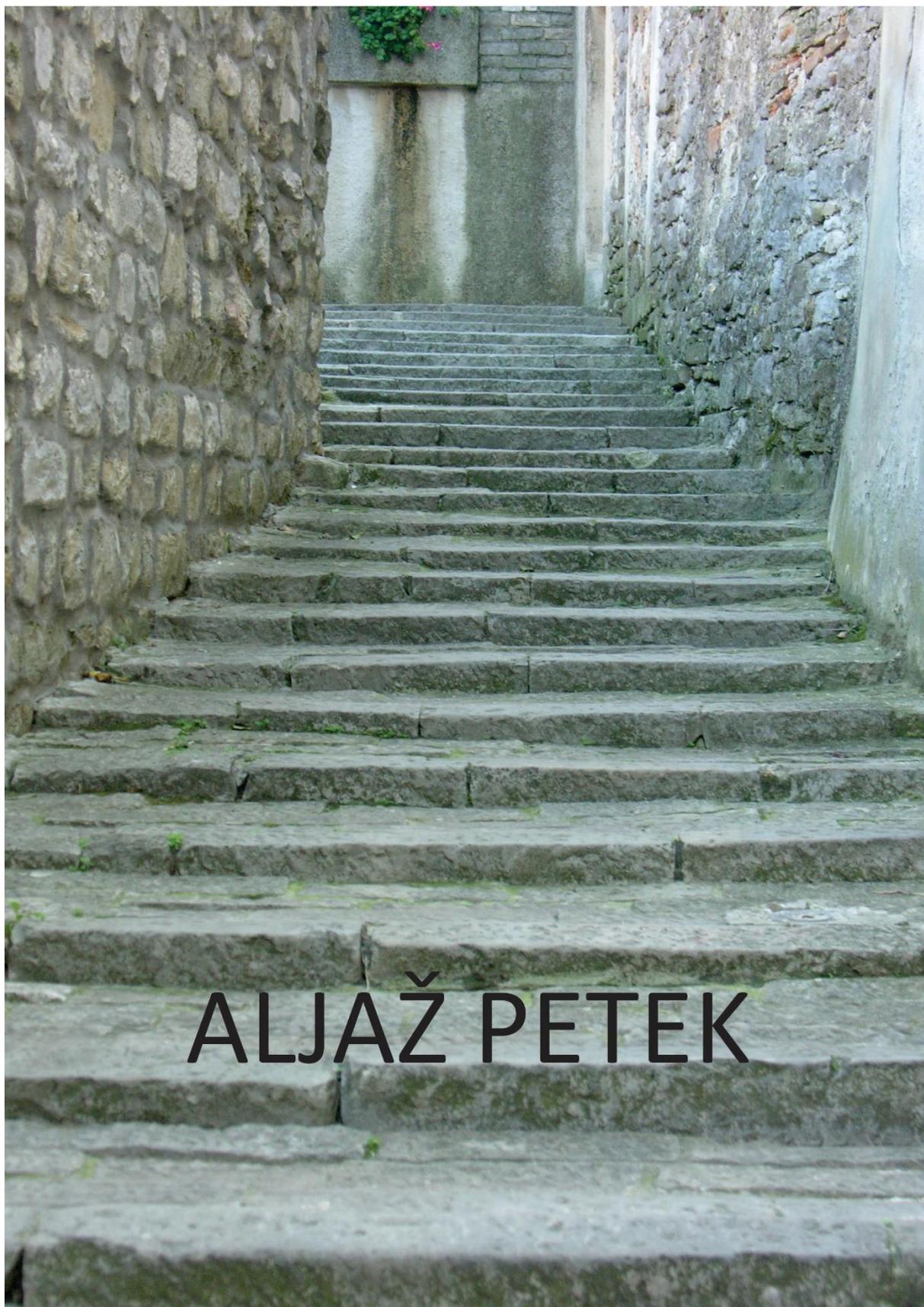
Čeprav je že minil december in so bili na sredini januarja, ni bilo ne duha ne sluha o snegu. *Letošnja zima bo polna praznine in osamljenosti.* Je pomislila. Navajena je bila samote. Nekaterim ljudem bi se najverjetneje smilila. Ubogo dekle, edini starševski figuri v njenem življenju jo kar tako zapustita. Kakšna mati je zmožna pustiti svojega otroka samega za pol leta? Kako se lahko sploh ima za mamo? Tako bi vprašal vsak tujec, če bi izvedel za njihovo družinsko situacijo. Vendar ljudje ne poznajo ne Gabriele ne njene matere dovolj dobro, da bi imeli pravico ocenjevati njun odnos. Kaj šele to, da Gabriela nikoli ni poznala svojega biološkega očeta. Kaj bi si mislili, če bi vedeli, da je Mark devet let mlajši od svoje žene in da je bil on tisti, ki je ob poroki sprejel priimek Brezovec.

Svet se je spremenil v eno samo veliko zimsko puščavo. Pogrešam sneg. Sneg, ki mi je prinesel toliko veselja. Sneg, ki je zapadel vsako zimo, ki sva jo z mami preživel na Snežnem vrhu. To je bil čas, ko so bile zime tople, kljub nizkim temperaturam se mi je vedno zdelo, da biva v meni majhen ogenj, ki me neprestano greje. Pogrešam dneve neskončnega smeha, ki je odmeval po vsej vasici. Otroški smeh je zbudil vse prebivalce Snežnega vrha. To je bil smeh štirih zelo nagajivih otrok in jaz sem bila ena izmed njih. Vsako jutro me je Andraž zbudil s tem, da je v moje okno metal kamenčke. Čeprav je bil nekoliko starejši ... no, ne smem si lagati, kar tri leta je bil starejši ... se ni vedel tako. Bil je moj najboljši prijatelj, edini, s katerim sem ohranila stike še leto po tem, ko sem se preselila. Res je, da je nekega dne pošta kar

*naenkrat nehala prihajati, in priznati moram, da sem tudi sama kdaj pozabila na pisma ...
Andrejeva pisma!*

Spomin na Andrejeva pisma jo je prebudil iz sna, kot bi mignil, je skočila izpod odeje in stekla do lesene škatlice, ki jo je imela skrbno spravljeno na polici, med knjigami. Previdno jo je odprla in se nasmejala. Napotila se je nazaj k oknu in opazila, da je nebo spremenilo barvo. Sonce je dokončno zašlo, nočno nebo je bilo črno in temačno. Edini vir svetlobe je bil lunin krajec. Po več kot dveh letih je spet prijela v roke Andrejeva pisma in jih prebrala. Vsak drugi stavek jo je nasmejal in v sebi je začutila nenavadno toplino. Bila je tista toplina, ki jo je čutila kot otrok, a ne popolnoma. V njej je bilo nekaj novega, nekaj neznanega, bil je občutek, ki ga je hotela obdržati za vedno. Dlje kot je brala, večjo slabost je čutila v trebuhu. Tega občutka ni poznala. Bil je občutek krivde in obžalovanja. *Ne bi smela pozabiti nanj. No, saj nisem pozabila, ne popolnoma. Samo ... ušel mi je iz spomina. Hjo, to zveni še huje. Kakšna idiotka sem.* Takšne in drugačne misli so se ji motale po glavi.

Čas teče in se ne ustavi. Preden se je zavedala, je ura odbila polnoč. Komaj je še imela odprte oči. Mama ji ni prišla zaželet lahko noč, tudi spraševala se ni, zakaj njena hči ni zapustila svoje sobe in zakaj ni prišla zaželet lahko noč njej in Marku. Gabriela je še vedno sedela za pomolnim oknom in v rokah držala eno izmed Andrejevih pisem. V vratu je čutila skelečo bolečino in se zravnala. Zakročila je z glavo sem ter tja in obstala. Nagnila se je bliže k oknu in glavo približala steklu tako, da se ji je rahlo štrleč nos zmečkal. Ni mogla verjeti svojim očem, bilo je kot v pravljici. Z neba so padale drobne bele zvezde. Na poti na zemljo je vsaka od njih plesala svoj ples, se vrtela v svojem ritmu in se ni zmenila za svoj končni cilj. Padati so začele vse hitreje in vse bolj na gosto. Zdelo se je, da tekmujejo, katera izmed njih bo priredila najbolj glamurozno predstavo. To je bila plesna predstava brez konca. Svoj ples so plesale brez oddiha. Gabriela se ni mogla odločiti, kaj je bilo bolj čudovito: to, da se naslednjega dne vrača na Snežni vrh in da bo dobila priložnost, da ponovno vzpostavi kontakt z Andrejem, ali to, da je prvič v tisti pusti zimi zapadel sneg.

Teroristi

Prvi del

Že trkajo na vrata. Ravno še pravi čas. »Lahko vstopiva?« »Kdo sta?« »Preiskovalca.« »In zakaj hočeta noter?« »Spusti naju naprej in si olajšaj življenje, fant. Samo nekaj bova pogledala.« »Prav, ni problema.« Malo odprem vrata in že se zrineta noter. »Tukaj torej živiš?« »Ja, sem pač skromen.« Ozrem se po sobi. Stare omare, napol prepereli stoli, plasti prahu na manj dosegljivih mestih. Vsa hiša je videti, kot da že nekaj časa nihče ni živel v njej. Ko gre eden od obiskovalcev preiskovat, drugi ostane z mano. Stojiva, ne upa sesti. Nasmehnem se mu. Ne odvrne pogleda. Čakava in se gledava. Potem zaslišiva glas drugega preiskovalca: »Tukaj je!« Ta, ki stoji pri meni, mi pomigne z glavo, češ pojdi. Sprehodim se do računalniške sobe. Računalnikov mi je malo žal, dobro so delovali. Upam, da jim bo uspela še njihova zadnja naloga. »Tole pa je oprema,« pravi tisti za mano. »Bolj me zanima, kaj skriva,« odvrne drugi, sede za računalnik in me vpraša za geslo. »Slikapac,« mu odgovorim in se spet nasmehnem. Obrne se proti monitorju in natipka geslo. Sprejeto, se izpiše. Začne brskati med datotekami: Disk C:, Disk D:, Zaklenjeni Disk E:. Končno pride do cilja. Čas za akcijo. »Geslo?« vpraša. Malo se obotavljam. »Povej že geslo!« povzdigne glas tisti za mano. »Ok, ok, 8 3 z 2 a f d 7 i 4 h x b 1,« počasi narekujem in obiskovalec tipka. Tisti za mano se pomakne bliže; tudi njega zanima, kaj se bo pokazalo. »Je to to?« »Ja, to je vse.« Pritisne enter.

Drugi del

Predvidevam, da ju je pometalo po tleh. Dovolj poškodovana, da se nista mogla pognati za mano, a živa, to je bilo najpomembnejše. Ko se je sistem sprožil, sem bil že skoraj zunaj, toda v hrbtu še kar čutim bolečino udarnega vala in ožgana peta me boli. Zdaj moram zbežati. Stečem skozi zadnja vrata na vrt. Razgledam se, iščem morebitne ovire. Grem do ograje. Kar visoka je. Obesim se nanjo. Začutim konice, prebadajo mi jakno. Ni bila narejena za takšne podvige, toda kljub temu zdrži. Skočim dol. Ograja je kar dobro upognjena. Nekako tako, kot da je nekdo splezal čeznjo. Toda ne jaz. Stopim do kanalizacijskega jaška. *Čas za resnično umazano delo.* Začnem vzdigovati pokrov. Zelo težek je, tako težek, da bi lahko kdo mislil, da je pritrjen. Končno ga odmaknem in se spustim v črnino. Trdno se oprimem klinov in začnem potiskati pretežki pokrov na njegovo mesto. Že slišim sirene. Še kako ulico stran so. Toda pokrov se tudi ne premika hitro. Napnem vse moči in se spustim za klin niže, da me ne udari, ko se z glasnim *TLESK* spusti na svoje mesto. Upam, da me niso slišali. Odločam se med tem, da pobegnem, in tem, da poslušam ter preverim, ali so res prišli in ali alarm ni zatajil.

Odločim se, da počakam. Zelo blizu so. Slišim, da so pred vrati in zahtevajo vstop. Dovolj sem čakal, kmalu bodo pregledali vrt. Začnem se spuščati. Skoraj sem že na dnu, ko zaslišim *kleng*. Nekdo je pravkar stopil na pokrov jaška.

Tretji del

Ne slišim dobro, kaj se pogovarjajo, toda vidim, da se je tisti človek premaknil s pokrova. Hitro se spuščam in upam, da ne bodo odprli lopute. Končno pridem na dno. Hodim ob steni in poskušam čim manj stopati v umazanijo. Na desno se odpre še en kanal. Grem naprej in razmišljam o poškodovanih preiskovalcih. Sta sploh bila resnična preiskovalca? Bi resnični preiskovalci ravnali tako neprevidno? Kdo sta bila? Konkurenca, prijatelja? Pridem do zaključka, da nista bila preiskovalca in da sem pravzaprav imel veliko srečo. Kaj bi se zgodilo, če ta dva ne bi prestregla namiga o *"sumljivi dejavnosti"* in bi se prikazali resnični preiskovalci, ki bi stvari opravili, kot je treba? Zelo sem se izpostavil, ampak drugače najbrž ne bi pritegnil takšne pozornosti tako hitro. Raje neham razmišljati in se osredotočim na operacijo. Nismo še na koncu. Skoraj zgrešim odcep na levi. Poženem se skozi tunel, ko se ta naenkrat zoži. Komaj še hodim vzravnano. Moram se skloniti. Premer se manjša, dokler se ne zaletim. Ni prehoda. Prižgem luč in se ozrem naokoli. Na levi strani je odprtina, toda v premeru največ pol metra. Komaj se stisnem noter. Počasi se začnem plaziti. Po kakšnih 15 metrih z rokami začutim razširjanje prehoda. Skotalim se na tla. Vidim, da navzgor vodi lestev. Povzpnem se po njej. Ta pokrov je dosti lažji od prejšnjega, zato ga brez večjih težav odrinem. Skobacam se ven in se ozrem naokoli. Nihče me ne vidi. Vse je prazno. Na pravem mestu sem. Ne pozabim zapreti kanalizacije. Previdno se odpravim naprej. Nihče ne sme videti mojega obraza. Avto imam parkiran med ruševinami neke nedelujoče fabrike. Smrdljiva oblačila slečem in se oblečem v tista iz avta. Smrdljiva oblačila zažgem. Tista dva sta me videla v njih. Usedem se v avto. Skoraj sem varen. Odpeljem se po cesti. Čeprav se sonce že spušča, si nadenem očala in dam masko čez obraz. Vozim lepo po pravilih. Peljem se mimo gasilskega tovornjaka s prižganimi lučmi. Dobro vem, kam pelje. Upam, da sta dobro. Dovolj dobro, da se spomnita, koga sta videla.

Četrty del

Ko se pripeljem domov, avto parkiram v garažo. Vsak, ki ima rad svoj avto, se boji, da bo premočna izpostavljenost vremenskim vplivom škodila njegovemu ljubljencu, jaz pa sem poleg tega čutil še strah, da bi me odkrili. Videti je sicer bilo, da mi ni nihče sledil, a to je tudi namen sledilcev. Seveda bi me lahko spremljali tudi s sateliti, vendar je bil avto prebarvan in to bi moralo zaenkrat zadostovati. Odpravim se v kuhinjo in si pripravim malico. V nadzorni sobi na fast-forward pregledujem varnostne posnetke, ki so nastali med mojo odsotnostjo. Hiša ima dober varnostni sistem, kakor vsaka v tem okolišu. Toda lastniki ne vedo, da si z

njihovimi posnetki pomaga pri ohranjanju nadzora tudi vlada. No, ne v tej hiši. Že zdavnaj, preden sem se preselil, sem prijatelju naročil, naj to povezavo prekine. To je bila ena izmed prvih stvari, ki sem jih preveril, ko sem prišel sem. Poleg prisluškovalnih naprav, pripravljenega eksploziva in preiskovalcev, seveda. Še hitreje prevrtim video, ki je videti skoraj kot nepremična slika, da pridem do zaznamka, ki ga je avtomatsko ustvaril računalnik. "Prelet ptiča" piše. Gledam. Navaden prelet ptice, ni se ustavila za dolgo. Pogledam na časovno oznako. To je bilo malo po začetku operacije. Lahko so kaj iskali, lahko pa tudi ne. Ptičji animatroni imajo tako ali tako samo navadne kamere, ne infrardečih. Nič se jim ni zdelo nenavadno. Odlično. Tudi na drugih kamerah ni nič posebnega. Ničesar še nimajo.

Čez dve uri je sestanek. Usedem se na kavč in prižgem TV. Na ekranu se pojavi slika moža s skodranimi rjavimi lasmi, z nizkim čelom in debelimi očali, zaradi katerih so videti njegove oči dosti večje, kot so v resnici. Ta očala sem uničil skupaj z obleko. V resnici nimam dioptrije. Na ekranu je tudi zapis: »Iščete se človek na sliki. To je terorist, ki je deloval proti domovini. Naloga vsakega državljana je, da ga ne skriva ali varuje ter da vsak podatek o njem takoj sporoči policiji.« Dodani sta še telefonska številka policije in (bolj zaradi lepšega) anonimna številka. Spet pogledam sliko. Neverjetno, kam smo prišli od ročnih skic osumljencev. Ta 3D-model obraza in postave je bil potegnjen naravnost iz glav ponesrečencev, ki sem ju imel za preiskovalca. Pregledam kanale. Povsod je enako. Svobodno novinarstvo se je že zdavnaj poslovilo. Ti državno nadzorovani kanali so kopije drug drugega. Razlika med njimi je samo še v razporeditvi napovedovalcev. Dovolj sem videl. Ali nič nimajo ali pa imajo nekaj malega in tega nočejo objaviti zaradi informacijske prednosti. Grem se stuširat. Po vsej tej akciji mi bo topla voda prišla prav. Tuširam se in poskušam umiriti skrbi ter paranojo, ki me navdaja. Izpod tuša stopim pred ogledalo. Obrišem roso, ki se je nabrala na njem, in se pogledam. Obraz, ki ga vidim, ni enak tistemu na televiziji. Moj je. V umivalniku je maska, ki sem jo nosil. Videti je kot resničen obraz, saj je iz najboljšega umetnega materiala. Skrbno jo položim na stojalo, da se ne deformira, ko se posuši.

Peti del

Grem v računalniško sobo in začnem povezovati računalnik v omrežje. Preverim mikrofoni in slušalke ter čakam. Svoj sistem za šifriranje sem sam zasnoval. Če bi uporabljali karkoli drugega, bi bilo za preiskovalce veliko lažje, da nas odkrijejo. Nadzorujejo namreč celoten internet in njihovi dešifrirni stroji so eni izmed najboljših, toda ne najboljši. Ura odbije dve in povezava se v trenutku vzpostavi. Na liniji so vsi. Takšna organizacija, kot je naša, je dosti preresna in prenevarna, da bi si kdo drznil manjkati. Če bi kdo manjkal, bi to pomenilo, da je nezanesljiv, kar pa bi lahko naše zaupanje vanj zamajalo do te mere, da bi mogoče pretehtali, ali bomo učinkovitejši brez njega. Ne verjamem, da bi se kaj takega zgodilo. Nekateri izmed teh ljudi poznam že zelo dolgo in so moji tesni prijatelji.

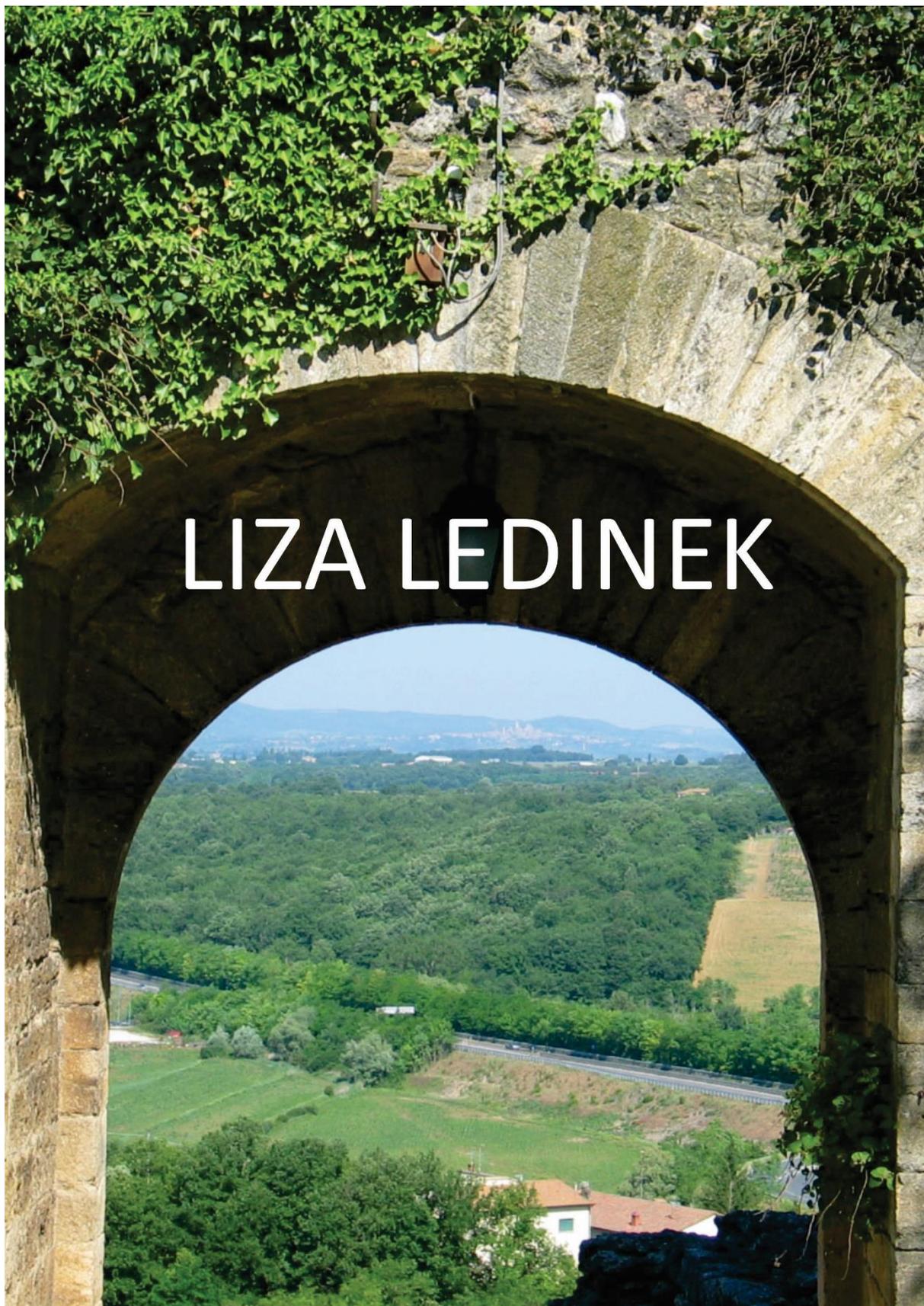
Takoj po vzpostavljeni povezavi se sproži avtomatski preverjevalec prisotnosti z vprašanji o mnogih pravilih naše organizacije in o načinih, s katerimi preverimo, ali niso vključeni roboti. Nazadnje se izvede test prepoznave govora. Ko mi je naročeno, tudi jaz preberem besede z računalnika. Odobreno, se izpiše vsakemu od nas. Pozdravimo se, ne moremo se videti, saj je že prenos zvoka skozi tako močno kodirano omrežje veliko. Za pogovore, čeprav so kolikor se da varni, uporabljamo vzdevke. »Kako je bilo z masko, Šef?« me vpraša Hanz; »zelo lepo si videti na televiziji.« »Hvala, delovala je popolno in pospravil sem jo tako, kot si mi naročil.« »Podaj poročilo, prosim,« se oglasi Kay. »Seveda. Operacija je potekala brez problemov.« Na hitro jim povem, kaj se je zgodilo. »Torej misliš, da smo jim dobro preusmerili pozornost?« vpraša Štef. »Mislim, da bi moral tudi zadnji del misije miniti brez hujših težav.« Vsi čutimo napetost po tem stavku. Dobro vemo, da ne bo minilo brez težav in da ni garancije, da bo vsem uspelo. »Kako napreduje vdiranje, Edo?« »Počasi, kolikor vemo, te podatke redko migrirajo. Posneli smo varnostno kopiranje celotnega Sc-821, ampak dolgo je trajalo, da se je šifra razvozlala. Zdaj jih dekodiramo, ampak ne gre dovolj hitro. Zaenkrat sem dobil ven samo dele nekih dokumentov, ki pa ne bodo pomenili nič, dokler ne razvozlamo vsega.« »No, kdaj bo?« vpraša Denis. »Nisem prepričan, hitrost se spreminja.« »Predvidevaš pa?« ga vprašam. »Ne bo prej kot v enem dnevu. Lahko traja tudi dva dni,« odgovori. »Kaj na primer pa je med temi datotekami?« vpraša Denis. »Naložil bom dve najbolj razvozlani,« odvrne Edo. Zvočna povezava se prekine in izpiše se: Prejemanje datotek. Odstotki hitro rastejo, zato vem, da nista veliki. Prenos je končan in povezava se znova vzpostavi. Odprem prvo datoteko in začnem brati.

Šesti del

To je zapis zasliševanja. Vsebina je grozna. Druga datoteka je natančen zapis o sledenju mobilnim napravam. Nekaj časa smo tiho, premlevamo, kar smo našli. Ne moremo izgubljeni časa, zato se oglasim: »Ima še kdo kaj novega?« »Ja, jaz,« reče Ferdinand. »Na enem od forumov, kjer razširjam idejo, mi je eno sporočilo še posebej padlo v oči. Nekdo želi sodelovati z nami. Ve, kako hitreje dešifrirati datoteke, ki smo jih dobili. Pravi, da se bo sestel s tabo, če mu poveš, kje bi to bilo.« »Jaz sem proti,« takoj protestira Štef; »ne delaj tega, Nace.« Vsi vemo, kaj je na kocki. S pomočjo tega človeka bi hitro dešifrirali celo shrambo. Brez pomoči nam najbrž ne bo uspelo razvozlati vsega do desete obletnice, to pa ne pomeni samo konca tega projekta, ampak po vsej verjetnosti tudi konec naše svobode. »Premislil bom in vam sporočil,« pravim; »zdaj pa še vi podajte poročila.« Očitno pri vseh ostalih stvari potekajo tekoče in bodo pripravljene. Ferdinand je dobil odziv od drugih revolucionarnih skupin. Hanz je preko svojih zvez nabavil veliko nujno potrebne opreme. Štef je dokončal navodila, ki bodo predvajana. Kayu je uspelo priti v televizijsko omrežje, Denis pa je izpilil delovanje motilnikov signalov. Vsi skupaj obnovimo načrt operacije. »To je to za danes, se slišimo jutri,« zaključim. Zveza se prekine. Počasi pospravim opremo in grem v dnevno sobo. Še enkrat pregledam načrt in pazim na morebitne napake. Neverjetno. Problem je samo v

podatkih. Do srede jih moramo imeti. Ni druge. V roke vzamem svoj prenosni terminal in ga vključim. Povežem se na računalnik, ki je iz varnostnih razlogov zelo daleč in zavarovan s samouničljivim sistemom. Grem na spletni forum, preko katerega Ferdinand širi našo revolucijo. Poiščem komentar, katerega pisec se je želel sestati z mano. Izsledim njegov e-poštni naslov in mu na posebej kodiran način sporočim kraj ter čas sestanka. Strinja se. Izključim terminal. Ko grem v spalnico, pogledam na ulico. Nikogar ni zunaj, tudi nobenega sumljivo parkiranega avtomobila ne vidim, na srečo. Uležem se in poskusim zaspati. Ne spominjam se, kdaj sem nazadnje brez skrbi zaspal. Najbrž še pred krizo, preden si se moral ves čas bati, ali si okužen in ali ti sledijo.

LIZA LEDINEK

Vrba

In spet sem se znašla pod istim drevesom. Pod drevesom, ki mi daje moč, upanje, varnost. Vsak večer, svoj najljubši del dneva, lahko izpod tega drevesa opazujem nepopisno lepe barve sončnega zahoda. Ob osemnajsti uri je nebo živo modro in mi daje energijo za življenje. Čez nekaj minut se pojavijo druge barve: živo rdeče, oranžne, včasih tudi roza in rumene se začnejo prelivati po nebu; to mi daje občutek miru in strahu obenem, saj vem: ko se zjutraj zbudim, mogoče ne vstanem več.

Ob rojstvu sem dobila darilo, ki ga dobi le malo ljudi. Nekateri se rodijo s parom modrih oči, nekateri z dolgimi črnimi lasmi, nekateri s pegicami, nadvse lepim darom narave. Meni pa je bila dana neozdravljiva bolezen, zato vem, da me bo narava spremljala do konca življenja, o katerem pa nihče ne ve, kako dolgo bo trajalo. Vsak večer zaspim v upanju, da bom naslednji dan spet lahko prišla do vrbe in videla barve sončnega zahoda. Ko sonce odhaja za dolgo pusto ravnino, se od mene poslovijo, saj nikoli ne ve, ali me bo naslednji dan še videlo. Narava pa mi je podarila tudi vrbo.

Vrba je začela rasti, ko sem bila še majhna deklica, deset let pozneje je še vedno na istem mestu, le da je zdaj moje zatočišče, ker je dovolj velika, da me v njeni družbi ne najde nihče. Je moje skrivališče. Moj skriti prostor, v katerem preživim večino časa. Nihče ne ve za ta kraj, niti moja mama, ki ji zaupam iz srca. Vrbi povem vse svoje skrivnosti. Kot bi se pogovarjala z naravo samo. Velikokrat se naravi zahvalim, da mi je podarila najboljšo prijateljico. Sama ne bi mogla doma preživeti niti enega dneva več.

Dom zame nima pravega pomena. Mama ravna z mano kot s sedemletnim otrokom, čeprav sem stara že skoraj sedemnajst let. Ne razume, da sem se s svojo boleznijo že zdavnaj sprijaznila. Vem, da mi ni namenjeno dolgo življenje, a če mi ga je narava podarila, ga moram sprejeti z veseljem in ponosom, saj je tak njen načrt. Očetu pa nikoli ni bilo mar, nikoli ni razumel, zakaj mam tako skrbi. Vedno mi pravi, da bo vse v redu, da naj se ne predajam skrbem. Ampak on ne razume, da nimam skrbi, da sem eno z naravo in mirom, ki mi ga daje, da je edini prostor, v katerem sem lahko to, kar sem, pod mojo vrbo. Tam preživim polovico svojega dneva, berem knjige, opazujem nebo, ki me vedno znova navdušuje, in barve, ki dajejo mir mojemu srcu.

Danes sem se zbudila s krči. Srce me je začelo boleti že zgodaj zjutraj. Solze so se mi ulile po licih. Bolečina je bila tako močna, da se nisem mogla premikati. Začela sem vpiti in starši so pridrveli v mojo sobo. Oče me je prijel in me odnesel v avto. Odpeljala sta me v bolnišnico. Dihanje je bilo vedno težje. Dolg vdih in dolg izdih. Zaznala sem prestrašene obraze nad seboj; videti je bilo, kot da kričijo, ampak vse, kar sem lahko slišala, je bilo bitje mojega srca. Bilo je počasno, žalostno, brez energije. Tako sem se tudi počutila. Oči so se mi začele

zapirati in postalo je temno. Prevezla me je panika. Nisem se mogla premikati. Nisem videla barv, vse je bilo črno. Najtemnejša barva, barva noči, barva vseh slabih stvari. Vse se je zgodilo tako hitro. Nisem vedela, kaj naj storim. Ni bilo narave, nisem je mogla prositi za pomoč, bila sem popolnoma sama. Oblila sta me strah in občutek samote.

Kar naenkrat sem zaslišala zvoke. Bila je mama. Jokala je. Hotela sem sestiti in jo objeti, ampak roke me niso ubogale. Nisem se mogla premakniti. Bila sem ujetnica v svojem telesu. Sodeč po zvoku je v sobo stopil zdravnik. Prišel je do postelje, na kateri sem bila ujeta, in rekel: »Gospa Knaus, vaša hči je na žalost padla v komo. Njeno stanje smo stabilizirali. Zdaj pa je le še vprašanje časa, kdaj se zbudi.« Čutila sem mamine solze na svojih rokah. Začele so se množiti in množiti. Začela je vpiti in zdravnik je sestram rekel, naj jo pospremijo ven. Hotela sem jo prijeto za roko, a sem se takoj spomnila, da tega ne morem narediti. V sobi smo bili le še jaz, zdravnik in moj oče – oseba, ki sem jo najmanj želela in potrebovala ob sebi. Kolikor sem slišala, ni potočil niti solze. Zdravnik je z nežnim glasom rekel: »Vaša hči se ne more premikati, kar pa še ne pomeni, da vas ne more slišati. Po mojih izkušnjah je bilo pacientom bolje, če so se njihovi svojci z njimi pogovarjali. Pustil vaju bom sama.« Nato je odšel, oče in jaz sva bila sama.

»Veš, nikoli si nisem mislil, da bo prišlo tako daleč,« je rekel z nevtralnimi toni. Iz njega redko prihajajo čustva. »Zate nimam več upanja, zato tudi če me slišiš, nima pomena, ampak ti lahko vseeno povem,« je nadaljeval. Res nisem vedela, kaj me čaka. Kaj bo rekel. Ampak res sem upala, da mi bodo, če že moram zapustiti ta svet, zadnji trenutki prinesli mir. Moje misli je prekinil na najbolj krut način. »Ko sva s tvojo materjo ugotovila, da je noseča, sva bila oba zelo srečna. Tvojo mamo zelo ljubim, težko je videti, da trpi. In ti si razlog za to.« Njegove besede so mi odmevale v glavi. Jaz sem razlog, da mama trpi. »Oba sva si želela sina, ko se to ni uresničilo, je bila še vedno vesela, jaz pa ne. Potem je prišla ta bolezen, ki je vse še poslabšala. Zaradi tebe se je najino normalno življenje zaključilo.« Nisem mogla verjeti besedam, ki so prišle iz njegovih ust. Bila sem poražena.

Tema in črnina sta se začeli še bolj temniti. Jaz sem bila razlog za mamino nesrečo. Želela sem se dotakniti očetove roke na postelji, očetu sem hotela povedati, da mi je žal. Kar naenkrat pa sem dobila občutek, da nisva popolnoma sama. Zaslišala sem težko dihanje. Bila je mama. »VEN!« je zabobnelo. Mama je slišala, kar mi je oče govoril. »Mogoče si ti želel sina, ampak jaz sem s svojo hčerko več kot zadovoljna!« Iz njenih ust so prihajali bolečina, bes in predvsem razočaranje. Pritekla je k meni in me prijela za roko. »Ljubica, pozabi besede, ki ti jih je rekel. Vesela sem, da sva dobila takšno hčer, kot si ti. Nikoli te ne bi zamenjala za nikogar drugega.« Njene besede so me pomirile. Nikoli še nisem bila bolj žalostna in srečna obenem.

Na svoji roki sem spet začutila njene solze in v trenutku sem dobila moč. Lahko sem premaknila svoj prst. Pobožala sem njeno roko. Začela je kričati, naj pride zdravnik, saj je čutila moj premik. Njen jok je bil zdaj jok sreče. V mislih sem ji rekla, da jo imam rada, ona pa

je takoj za tem dejala: »Rada te imam, ljubica.« To so bile zadnje besede, ki sem jih slišala, preden me je tema pogoltnila vase.

Zbudila sem se s sunkom bolečine v prsih. Kot da bi me priklopili na napravo, da bi me streslo veliko elektrike. Defibrilator, je bila moja prva misel. Poskušajo me oživiti. Sem mrtva? Kaj se je zgodilo? Kdo sem?

Zajela sem sapo in se usedla. Vsi zdravniki okoli mene so bili prestrašeni, v bližini je stala ženska in močno jokala. Kričala je, da hoče priti do mene. Medicinske sestre so jo zadrževale in bila sem jim hvaležna, saj nisem imela pojma, kaj se dogaja. Čez nekaj minut so vsi zdravniki odšli iz sobe in me pustili čisto samo. Nisem se spomnila, kdo sem, v meni pa je bil občutek, da sem rada sama. Da imam rada mir in da bi rada čimprej odšla iz bolnišnice. Vstala sem iz postelje in počasi šla do okna. Noge me niso ubogale, kar naprej sem se spotikala in se morala oprijemati stvari. Ko sem prišla do okna, sem videla tako lep razgled, kot ga nisem še nikoli. Nebo je bilo živo rdeče in oranžne barve, sonce pa je izginjalo za hribi. To mi je dalo občutek ljubezni in miru. Ni me bilo več strah. Kot da sem se za trenutek našla in vedela, kdo sem. Takrat je nekdo potrkal na vrata in spet sem začutila nelagodje ter strah. V sobo je stopila moja mama. Vsaj tako so mi rekli zdravniki po tem, ko sem jim povedala, da se ničesar ne spomnim. Začela se mi je približevati in v njenih solznih očeh sem videla trpljenje ter bolečino. Kaj pa moj oče, sem pomislila. Najverjetneje imam tudi očeta. Mama je privlačna ženska, videti je tudi zelo bojevita, zato bi razumela, če bi otroka vzgajala sama.

»Ne morem verjeti, da se to dogaja, ampak vedeti moraš, da te imam nadvse rada,« je začela govoriti in solze so se ji ulile po rdečih licih. »Kaj se dogaja z mano? Zakaj se ne spomnim, kdo sem?« sem jo vprašala s tresočim glasom. »Že od rojstva si bolna. Ko sem te rodila, si bila videti povsem normalna, a čez čas si postajala vedno bolj rdeča. Zrak v notranjosti hiše te je ubijal. Ko si bila zunaj, v naravi, je rdečica izginila. Peljali smo te na vse možne preiskave, ampak iz neznanega razloga zdravniki nikoli niso ugotovili, kaj je zares narobe. Po rezultatih preiskav so ti dali največ dvajset let življenja.« Nisem mogla verjeti temu, kar sem slišala. »Koliko pa sem stara zdaj?« sem jo vprašala z očitnim strahom v glasu. »Stara si sedemnajst let, ampak ne skrbi. Potrudila se bom, da bo tvoje življenje dolgo in lepo. Ne bova se predali brez boja. Prav?« »Ne bova? Nimam očeta?« sem jo končno vprašala. »Tvoj oče se je izkazal za nehvaležnega in krutega človeka. Sami bova bolje živeli. Res mi je žal, ampak tako je bolje zate.«

Ponoči nisem mogla spati. Gledala sem skozi okno in opazovala zvezde. Nebo mi ni bilo všeč, saj je bilo temno modre, skoraj črne barve. Ne vem, zakaj, a do temnih barv sem imela močan odpor. Spet sem legla, zaprla sem oči in poskušala zaspiti. Ko sem razmišljala o vsem mogočem, sem v polsnu zagledala vrbo. Stala je na dolgi, brezmejni ravnini. Bila je čudovita. Stopila sem bližje k njej in razprla njene viseče veke, ki so segale do tal. Pod veličastno krošnjo mi je zastal dih. Notranjost je bila čudovita. Oddajala je energijo, ki me je pomirjala, in v trenutku sem vedela, da si želim, da bi bila res tam. Po mehki travi sem počasi stopila do debla in ga na rahlo pobožala. Ulegla sem se na tla in uživala v zavetju čarobnega drevesa.

Občutek je bil nenavaden, kot bi bila eno z naravo, eno z drevesom. Kar naenkrat se me je dotaknil rahel sunek vetra. Veter je moral priti z juga, saj je bil topel. Takoj zatem je prišel močnejši sunek, ledeno mrzel, zagotovo s severa. Vrbine veje, ki se prej niso premikale in so se dotikale tal, so bile zdaj v zraku; prostor pod drevesom ni bil več skrivališče. Pogledala sem v nebo in videla sive oblake. Premikali so se hitro, nekateri so bili črni. Sredi brezmejne ravnine se je začel ustvarjati vrtinec. Kot bi se južni in severni veter združila ter postala neustavljiva. Nikoli še nisem videla česa takšnega. Vrtinec v zraku me je začel vleči k sebi. Srce mi je začelo utripati s tako močjo, da sem ga slišala v glavi. Je to moj konec? V trenutku, ko sem pomislila na to, me je vrtinec dvignil v zrak in pogoltnil.

Zbudila sem se premočena od potu, dihala pa sem tako močno in hitro, kot bi ne imela zraka že celo večnost. Vse so bile samo sanje. Odleglo mi je, ko sem pogledala skozi okno in videla modro nebo ter sončne žarke, ki so padali na moje dolge kostanjevo rjave lase. Počutila sem se veliko bolje. Skoraj povsem v redu. Tu in tam se mi je v glavi zvrtilo, a sem bila pripravljena iti domov. Seveda je takoj zjutraj v mojo sobo prihitela mama. Tokrat sem je bila vesela. Čeprav se nisem spomnila, kdo je, sem čutila, da se je z njo zelo lepo pogovarjati. »Dobro jutro, sonček, kako si spala?« me je z velikim nasmeškom vprašala. Jaz sem ji s še večjim odgovorila, da se počutim zelo dobro, v upanju, da se me bo usmilila in bom lahko šla domov. »Zdravnik je rekel, da s preiskavami še zdaleč niso zaključili, saj se jim niti sanja ne, zakaj je tvoje telo samo od sebe padlo v komo in zakaj si izgubila spomin.« Po tem sem sklepala, da še ne bom šla kmalu domov. Takoj za tem je dodala: »Ampak rekel je tudi, da te moram čimprej odpeljati domov, saj je mogoče, da ti domače okolje vrne spomin.« Ko je izgovorila te besede, sem svoje šibke blede roke vrgla okrog njenega vratu in jo močno objela. Vrnila mi je objem in po njenem smrkanju sem sklepala, da so bile prisotne tudi solze.

Prispeli sva domov. Vse je bilo drugače, kot sem si predstavljala. Hiša je zelo visoka in ima črno-sivo fasado, okna pa so ogromna, tako da lahko pride vanjo veliko svetlobe. V notranjosti je elegantna in moderna. V osrednjem delu je na visokem stropu velik lesteneč s svetlikajočimi se diamanti. Ko se povzpneš po stopnicah, lahko vidiš sončne žarke, kako prodirajo skozi velika okna; na koncu dolgega hodnika so odprta vrata v prostor, iz katerega prihaja prijeten vonj. Ko sem vstopila vanj, sem bila takoj prepričana, da je to moja soba. Stene so belo-zelene. Velika postelja je obdana z okrasnimi blazinami, na katerih so napisana motivacijska sporočila. Okensko polico in vsak kot v sobi zavzema kakšna rastlina. Zrak je veliko čistejši kot v ostalih delih hiše. In brez dvoma ima ta soba veliko več življenja kot drugi hišni prostori. Kar naenkrat se mi je zvrtilo. Najverjetneje zato, ker nisem navajena svetlobe in potrebujem vodo. V tistem hipu me je mama poklicala v kuhinjo, saj nama je pripravila kosilo. »Si v redu?« me je vprašala. Njena leva obrv se je dvignila visoko, skoraj do sredine čela. »Lačna sem, sicer pa sem vesela, da sem doma. Čeprav mi je vse nekako tuje, se mi zdi, da spadam sem. S tabo čutim povezavo; ne poznam te, ampak me boli, ko vidim, da jočeš.« Res mi je bilo žal, da se je nisem spomnila. Sklenila sem, da se bom potrudila, da to spremenim.

Naslednjih nekaj dni sva preživeli skupaj v upanju, da se mi spomin čimprej povrne. S podstrešja je prinesla stare slike, na katerih je bil še moj oče, ampak na to se nisem preveč ozirala, saj je rekla, da ni vreden, da se ga spomnim. Hodili sva na sprehode po poteh, o katerih je rekla, da so bile moje najljubše sprehajalne steze. Bilo je res lepo in pomirjajoče; te steze so bile namreč pod ogromnimi košatimi drevesi, katerih vrhov sploh nisem mogla videti. Zvoki ptic so odmevali po vsem gozdu. Bilo je vlažno, saj tam sonce nikoli ni prišlo do tal. Ko sva hodili, mi je mama govorila, kaj imam rada, in mi pripovedovala o mojih rojstnodnevnih zabavah, ki so bile očitno prevelike in ne po mojem okusu. Priznam, da je večino časa sploh nisem poslušala. Poslušala sem listje, ki je šumelo pod mojimi nogami, potok, ki je tekel nedaleč stran, pa ga nisem videla. Bilo je, kot da bi mi ptice s svojim petjem pripovedovale svojo plat zgodbe o meni.

Počasi sva se vrnili domov in bližal se je večer. Večerje nisva potrebovali, saj sva jedli kosilo precej pozno. Odpravila sem se v svojo sobo, da bi se malo odpočila. Stopila sem vanjo in se usedla na posteljo. Pred mano je bilo okno, stopila sem do njega in pogledala na brezmejno ravnino. Tega dela mi mama še ni pokazala. Če si dobro pogledal, si lahko na sredini temno zelene trave videl drevo. Videti je bilo osamljeno. Njegove veje so segale do tal in krošnja je bila zelo velika. Bilo je drugačno od ostalih dreves. Hitro sem šla po stopnicah navzdol, da me mama ne bi opazila, in skozi zadnja vrata ven. Znašla sem se na ravnini in stekla do drevesa. Ko sem prispela do njega, je bilo še lepše kot od daleč. Lesketajoče se veje so bile čudovite. Razprla sem jih. Pod njimi sta bili odeja in lesena skrinjica. Ustrašila sem se, saj nisem vedela, čigavi sta. Vendar sem stopila bližje in odprla skrinjico. V njej sem našla nekaj knjig in dnevnik. Oseba, ki zahaja sem, očitno piše dnevnik. Nisem vedela, ali naj ga preberem ali ne. Pa saj za to ne bo nihče izvedel. Usedla sem se na mehko rjavo odejo, odprla dnevnik na naključni strani in začela brati.

Dragi dnevnik!

Danes je prav poseben dan. Praznujem svoj sedemnajsti rojstni dan. Ne vem, ali naj bom vesela ali žalostna, saj čutim, da sem bližje svoji smrti. Zdravniki so mi napovedali največ šestnajst let življenja, jaz pa sem že starejša. Vsak dan je zame presenečenje in darilo obenem.

Ob teh besedah me je v prsih začel stiskati nelagoden občutek. Mama mi je lagala. Rekla je, da imam še vsaj tri leta življenja. Ne vem, kaj me je bolj vrglo s tira, dejstvo, da mi je lastna mati lagala o takšni stvari, ali dejstvo, da bom kmalu umrla. Začela sem brati naprej, saj je mogoče, da mi še kaj prikriva.

Danes je zdravnik rekel, da je izguba spomina lahko del moje bolezni. Tega ni omenil še nikoli prej. Le misel na to, da bi vse pozabila, me straši. Ampak za vsak slučaj, če se to res zgodi in če bereš dnevnik, želim, da ne pozabiš, da ti ta vrba pomeni zelo veliko. Tukaj preživljaš vsak dan in si eno z naravo. Mamu imaš neizmerno rada, očetu pa je tako ali tako vseeno.

No, vsaj glede očeta ni lagala. Vrba, tako je torej ime temu veličastnemu drevesu. Vesela sem bila, da sem našla dnevnik, pomislila sem, da mi lahko odgovori na vsa vprašanja. A za tisti dan je bilo dovolj. Ko sem stopila izpod krošnje na ravnino, sem bila priča najveličastnejšemu razgledu. Nebo je bilo živo rdeče, oranžno in rumeno. Barve so se prelivale druga v drugo in obdajale oranžno sonce, ki je izginjalo z obzorja. Bil je najlepši sončni zahod. Ni trajal dolgo, ampak bilo je dovolj, da sem se naužila njegove energije. Počasi sem odšla domov in se vrnila v svojo sobo.

Minili so štirje tedni. Vsak dan sem hodila do vrbe in z njo preživela večino časa, mama pa je bila v službi. Vsak večer sem imela sestanek s sončnim zahodom; vsekakor mi je polepšal vso noč in še naslednji dan. Vedno manj me je bilo strah dejstva, da bom kmalu umrla, saj sem vedela, da se bo sonce poslovilo od mene in bom pripravljena. Bil je dan, ko sem nameravala mami povedati za vrbo. Ko je prišla domov, sem jo prijela za roko in skupaj sva šli do mojega drevesa. Bila je presenečena, nikoli si ni mislila, da bi bilo tam moje zatočišče. Pokazala sem ji notranjost, bilo ji je všeč. Usedli sva se na mehko travo in skupaj opazovali modre barve neba.

»Vem, da so mi zdravniki napovedali le šestnajst let življenja,« sem ji potihoma rekla, saj me je bilo malce strah njenega odziva. »Pisala sem dnevnik, ker sem vedela, da lahko izgubim spomin. Vse je zapisano in nič mi ni treba prikrivati.« Njen izraz je postal žalosten, rekla pa ni nič. »Sprijaznila sem se s svojo smrtjo. Vem, da ti bo težko, ampak ne smeš obupati, ko bom odšla. Slej ko prej me ne bo več in želim, da mi nekaj obljubiš,« sem nadaljevala. Mamina rdeča lica so bila nemudoma prekrita s solzami, pa tudi jaz jih nisem mogla zadrževati. »Povej, ljubica. Vse, kar si želiš,« je komaj izgovorila. »Želim, da si kupiš majhnega kužka, ki te bo spremljal v življenju in te bo vedno spominjal name. Namesto mene boš imela njega. Skupaj bosta živela srečno, brez mene. Obljubi mi.« Ob vsaki besedi nama je pritekla nova solza na obraz. »Obljubim. Ampak samo, če ti meni obljubiš, da se boš borila do konca.« »Obljubim.« Izmenjali sva si obljubi, nato pa še močan objem. Sončni zahod je izbral primeren trenutek za prihod. Bil je veličasten, čutila sem, da mi skuša mama nekaj povedati, vendar nisem razumela, kaj naj bi to bilo.

Bil je deževen dan. To se ne zgodi pogosto. Nebo je imelo druge barve, predvsem temno sivo, ponekod tudi črno. Nikjer nisem videla modre, ki sem jo prej občudovala skoraj vsako jutro. V meni se je zbudil občutek nelagodja. Ko sem pogledala skozi okno, vrbe zaradi megle sploh nisem mogla videti. To je bilo nenavadno, pri nas ni nikoli tako slabega vremena. Mama je šla zgodaj od doma. Jaz sem se oblekla in šla do vrbe. Razgled je bil drugačen kot po navadi, v bistvu ga sploh ni bilo. Vse, kar sem videla, je bila bela barva. Oddajala jo je meglica, ki je prekrivala vsak kotic travnika. Danes sem se zbudila z rahlim glavobolom in mislim, da je to reakcija mojega telesa na slabo vreme. Ampak glede na prejšnji večer in pogovor z mamo sem se počutila dobro. Ne vem, zakaj sem dobila občutek, da je čas. Globoko sem vdihnila in počasi stopila pod krošnjo, ki je bila prav tako zamegljena. Ulegla sem se na odejo in v dnevnik zapisala še zadnje besede.

Dragi dnevnik!

Hočem ali nočem, zdaj je napočil čas. Zrak gre vedno težje v moja pljuča. Borim se, mama. Ko me ne bo več, vedi, da sem se borila. Moji vdihni so vedno globlji in močnejši. Glej, da izpolniš svojo obljubo. Vedno se me spominjaj v najlepših trenutkih. Jaz pa te bom varovala od zgoraj. Vedno bom ob tebi. Vsakič, ko me boš pogrešala, iztegni roko in te bom prijela. Obljubim. Oprosti, če sem te kdaj razočarala, ampak vedi, da te imam najraje in da odhajam v miru.

Tvoja Agnes

Odložila sem dnevnik in ga zaprla v skrinjico, da je bil na varnem. Glavo sem položila na odejo in zaprla oči. Dihanje je vsako sekundo postajalo težje. Predstavljala sem si sončni zahod in vse čudovite barve, ki se prelivajo v njem. V mislih sem mamu prijela za roko in skupaj sva začeli hoditi po brezmejni ravnini proti soncu.

O zabavi, ljubezni in pogrešanju

»Maribel, prosim, obljubim, da je to zadnjič, prosimm!« me je preko videoklica rotila Linette, ena mojih najboljših prijateljic. »To si rekla že zadnjič, pa veš, da se ni dobro končalo,« sem ji odgovorila. Zadnjih deset minut me je prepričevala, da bi šla na zabavo, ampak jaz raje uživam doma in berem knjige. To dobro ve. Bila sem zamišljena v svojem svetu, dokler nisem slišala Nikkinega glasu: »Maribel, si še z nami?« »Ja, ja tukaj sem,« sem rekla. »Mel, poslušaj, vemo, da nisi najbolj navdušena nad zabavami, ampak danes je res poseben dan. DJ Snake ni vsak dan v Sloveniji,« me je poskušala prepričati Natalie. »Maribel, kosilo!« je iz kuhinje zaklicala moja mami. Vedno mi je dobro svetovala in me spodbujala ter podpirala pri mojih odločitvah. »Punce, mami me kliče, se vam javim kasneje.« Tako smo zaključile videoklic in jaz sem se pridružila družini pri kosilu.

Moja mama je, tako kot vsaka druga, tudi zelo radovedna. Želela je vedeti, o čem smo se jaz in moje tri najboljše prijateljice tako dolgo pogovarjale. Samo čakala sem, kdaj me bo vprašala: »Mel, ali je kaj narobe? Zakaj imaš takšen izraz na obrazu?« Svoji mami sem iskreno zaupala in ni bilo razloga, da ji ne bi povedala, kaj se je zgodilo. »Punce hočejo, da grem z njimi na zabavo v mesto, ampak zaradi pretekle izkušnje nisem najbolj navdušena nad tem.« Mama je pripomnila: »Draga moja, ne smeš dovoliti, da te en fant tako prizadene. Po moje ne bi bilo slabo, da se s prijateljicami udeležiš zabave. Moraš se malo sprostiti, uživaj! Ko sem bila jaz mlajša, sem ves čas hodila ven s prijatelji. Izkoristi svoj čas.« »Bom premislila, hvala, mami.« Lepo se mi je nasmejala in odpravila sem se v sobo.

Gledala sem odlično, med najstniki zelo priljubljeno serijo *The Vampire Diaries*. Nenadoma sem zaslišala glasove iz kuhinje, a sem predvidevala, da se mami pogovarja po telefonu. Nato so se vrata moje sobe odprla in tam so stale Nikki, Natalie ter Linette s polnimi vrečami v rokah. »Punce, kaj počnete tukaj?« sem jih začudena vprašala. »Na zabavo gremo in pika!« mi je odvrnila Nikki. »Ampak, kaj ničesar ...« Še preden sem lahko končala poved, me je Nikki prekinila: »Sem vedela, kaj boš rekla. Ne skrbi, za vse je poskrbljeno, zdaj pa pojdi, stuširaj se, me te počakamo tu. Pohiti!« Zavzdihnila sem in se odpravila v kopalnico. »Mel, si že?« je nervozno zaklicala Natalie. »Prihajam.« Stopila sem iz kopalnice in Nikki mi je podala rožnato obleko z malimi kristalčki. Bila je tako čudovita, da nisem mogla verjeti svojim očem. Ko sem jo oblekla, sem se počutila kot princesa. Vse smo se uredile in se odpravile na zabavo.

Zabava je bila v središču mesta. Tam je bil postavljen velik šotor z odrom, mizami in stoli. Ko smo prispele, je bilo v njem že kar veliko ljudi. Našle smo mizo zase in naročile pijačo ter nekaj prigrizkov. Minili sta že dve uri, večerni gost pa se še ni prikazal. Postajala sem nervozna in vedno bolj me je bilo strah, da bo na zabavo prišel tudi on, moja nesrečna ljubezen, morda celo s svojim dekletom. Vedela sem, kakšno tveganje je bilo, da sem prišla

sem, in žal mi je bilo, da sem to storila. Nenadoma sem zaslišala kričanje, ozrla sem se okoli sebe in videla, da se vedno več ljudi zbira pri odru. Začudena sem vprašala Natalie: »Nat, kaj se dogaja?« »Mislim, da prihaja DJ Snake.« Posvetila sem se internetu na svojem telefonu. Dolgčas mi je bilo, a tega nisem hotela reči, da ne bi kvarila vzdušja, saj sem vedela, da so si punce res želele dogodka. Nikki je vstala in me resno pogledala: »Mel, pridi, gremo plesat, malo se moraš sprostiti. Na kilometre se vidi, da ti nekaj ne ustreza.« Brez obotavljanja sem ji odgovorila: »Veš, da imaš prav? Nehati moram misliti, treba se je sprostiti. Gremo!« Odpravile smo se k odru in tam uživale v odlični glasbi.

A lep večer ni trajal dolgo. Na zabavi se je prikazal on. Noah Smith. Fant, ki je osvojil moje srce, a ga hkrati tudi zlomil na tisoč koščkov. Res mi je bil všeč in mislila sem, da sem tudi jaz njemu. Pogosto me je namreč vabil ven, veliko sva se družila in pogovarjala. Pomagal mi je pri matematiki, saj mu ta predmet zelo leži. Tisti večer sem upala, da me ne bo opazil, a na mojo žalost se je zgodilo drugače. Za trenutek sem pogledala proti njemu in prav takrat je on zagledal mene. Hitro sem se obrnila in prosila punce, da gremo domov. Ni jim bilo jasno, kaj se dogaja, očitno Noaha še niso videle. Odpravila sem se k avtu. Noah mi je nenadoma zaprl pot. Hotela sem se mu izogniti, a je zgrabil mojo roko in me povlekel k sebi. »Mel, zakaj se me izogibaš, je kaj narobe?« Nisem vedela, kaj naj mu rečem, pogledala sem punce in vse so zrlle vame z usmiljenjem. Z očmi sem jih prosila, naj mi pomagajo. Končno sem se osvobodila njegovega prijema in odšla proti avtu. Kmalu sem za sabo slišala korake. Ozrla sem se in videla Natalie, da prihaja k meni. Močno sem jo objela in jokala. Pomirila me je in skupaj sva se vrnila v družbo, saj sem se odločila, da mi ne bo nihče pokvaril večera. Lin in Nikki sta me zaskrbljeno gledali, a sem jima zatrdila, da sem v redu.

Takoj za tem so prišli v šotor varnostniki in policisti. Slišati je bilo sirene, ljudi se je lotila panika, nihče ni vedel, kaj se dogaja. Nato je na oder stopil eden od policistov, vzel v roke mikrofona in rekel: »Dragi obiskovalci, žal vam moram sporočiti, da je zabave konec, ker so nas opozorili, da je v naši okolici nekdo spustil v zrak neznano kemikalijo. Ta je zelo nevarna in se hitro širi, zato vas prosim, da takoj po tem obvestilu sledite meni ali komu od mojih sodelavcev, da vas odpeljemo na varno. Prosim, da naš umik poteka brez panike. Vse bomo rešili.«

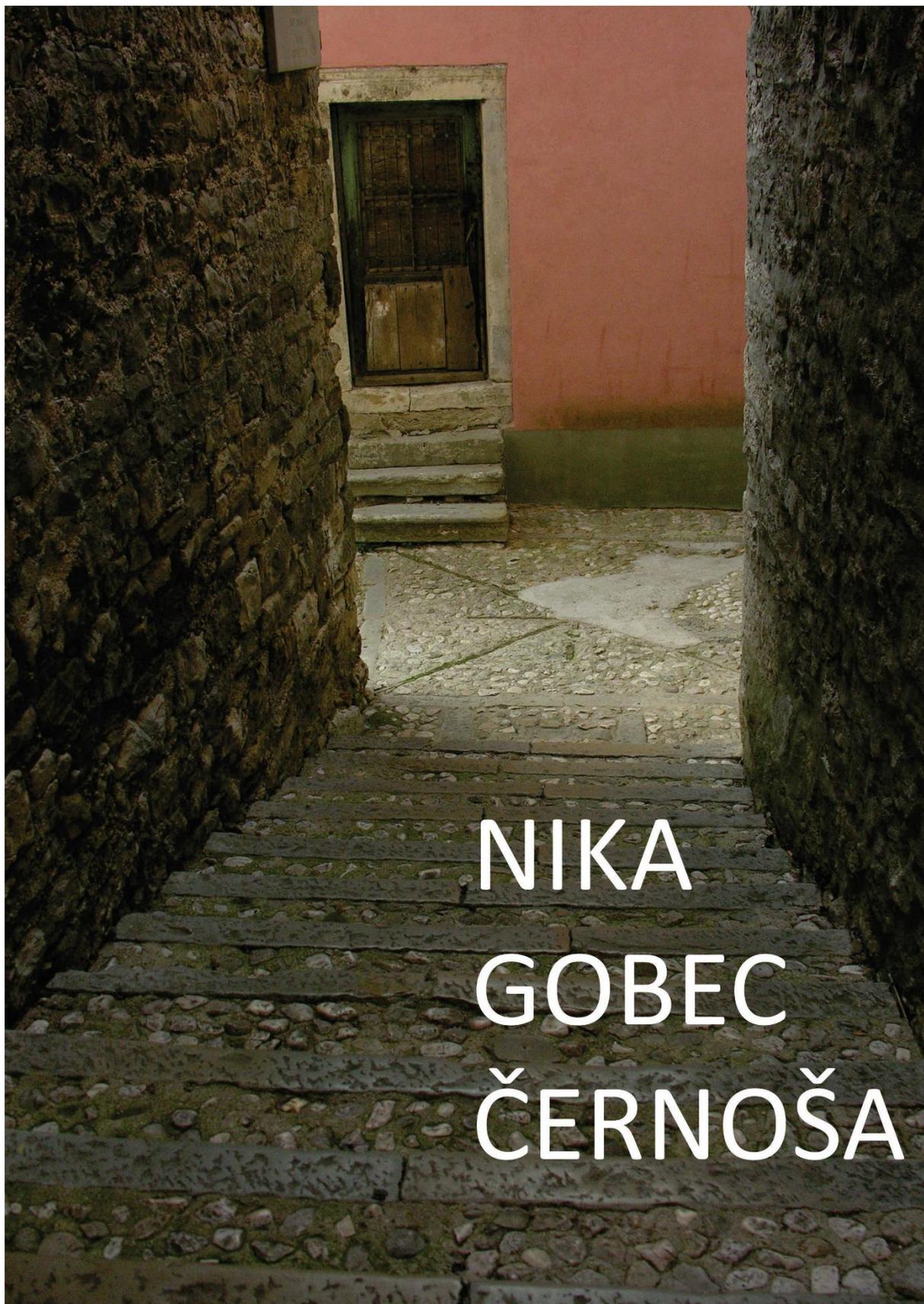
Odpeljal nas je v neko zgradbo. Tam nas je znova nagovoril: »Žal vam moram povedati, da naslednje tri tedne NE smete zapustiti te stavbe. Zgoraj so sobe, vsaka za štiri osebe. Razdelite se v skupine. Na recepciji se vpišite, da bomo lahko ministrstvu sporočili, koliko nas je ujetih tukaj.« Vpisale smo se in se napotile k svoji sobi. Ta sploh ni bila slaba, imela je štiri zakonske postelje in veliko kopalnico. Prostor je bil kar velik in lepo urejen. Komaj sem čakala, da se lahko malo spočijem, saj sem bila zelo utrujena. Hitro sem se odpravila v kopalnico in se stuširala, potem pa sem se zapodila v posteljo.

Naslednje jutro

Znašla sem se na neznanem kraju. Bil je čudovit in nenavaden. Videti je bilo, kot da ... »Mel, zbudi se, gremo na zajtrk.« Moje čarobne sanje je prekinila Nikki. Komaj sem se predramila in se odzvala na poziv svoje prijateljice. V jedilnici je bilo že kar veliko ljudi, tudi Noah je bil tam. Upala sem, da je po včerajšnjem dogodku odšel domov, a očitno ni bilo tako. Obtičal je v istem prostoru kot jaz. Pa sem mislila, da ne more biti slabše. Ko smo pozajtrkovale, smo se odpravile nazaj v sobo. Pred vrati je stala moška postava. Predvidevala sem, da je to eden izmed policistov, zato sem rekla: »Gospod, kaj je narobe?« Postava se je obrnila. Moški ni bil policist, ampak Noah. »Mel, moraš mi prisluhniti, prosim, vse si narobe razumela.« Teško mi je bilo, nisem ga mogla poslušati. »Noah, prosim, zelo si me prizadel. Vedel si, da si mi všeč, in mislila sem, da sem tudi jaz tebi, pa sem se zelo zmotila.« »Ne, ne razumeš, ni bilo tako, kot je bilo videti, prisežem. Pet minut. Pet minut mi daj, da ti vse razložim, in če mi potem ne boš verjela, te bom pustil pri miru.« Pogledala sem svoje prijateljice. Pokimale so mi in se nasmehnile. Vrnila sem jim nasmeh in rekla: »Prav, naj bo, greva.« Odšla sva do njegove sobe.

»Sedi in me, prosim, poslušaj.« »Pet minut, tako kot si obljubil.« »V redu. No, takrat, ko si me videla v objemu dekleta ... Tisto je bila moja sestrična Sofia. Študirala je v Ameriki in nisva se videla pet let, ker se je morala posvetiti študiju in je bila ves čas tam.« Presenečena sem ga pogledala. Nikoli prej nisem pomislila, da bi tista oseba lahko bila njegova sorodnica. Prijel me je za roke in rekel: »Ne skrbi, vem, da si narobe razumela, nisem jezen, le prosim te, da mi daš priložnost in postaneš moja punca. Najbrž si nisi želela, da bi o tem govoril tukaj, ampak trenutno nimam druge možnosti. Hočem tudi, da vsi vedo, da si moja. Kaj praviš?« Bila sem brez besed. V glavi mi je odzvanjal njegov glas. Nenadoma sem se spomnila, da mu moram odgovoriti. Brez razmišljanja sem zakričala: »Ja, seveda.« Ko sem mu skočila v objem, se je zasmel, me objel in poljubil na lice. »Vrniti se moram k puncam, sicer bodo mislile, da si me ugrabil,« sem mu rekla v šali. Vsa vesela sem odprla vrata sobe. Prijateljice so takoj videle moje navdušenje in me pričele zasliševati. »Vse nam povej. Kaj se je zgodilo?« me je prva vprašala Lin. »Am, ja, povedal mi je, da je tisto dekle njegova sestrična, in vprašal me je, ali bi bila njegova punca.«

Noah vsak dan večino časa preživi z mano, veliko se pogovarjava. Mami sem povedala, kaj se je zgodilo, in bila je zelo vesela. Seveda jo kljub svoji sreči pogrešam, pogrešam vso svojo družino. Pogrešam dneve, ko sem se igrala z mlajšim bratcem Alexandrom in se družila s sestro Lio. Komaj čakam, da bo te more konec in da se bom lahko vrnila domov.

NIKA
GOBEC
ČERNOŠA

Ljubezen v karanteni

»V ponedeljek ne gremo v šolo!« »Čakaj, kaj?« Zmedeno sem jo pogledala. »Pa saj ne misliš resno.« »Nika, poglej, povsod po spletu že piše, virus se prehitro širi in tako bomo za nedoločen čas ostali doma.« Zaskrbljeno sem jo pogledala, ona pa se mi je vsa vesela le nasmihala in v roki močno stiskala pametni telefon. Lila je pomembna članica naše posadke. Skrbi namreč, da nismo za časom. Nekateri starši menijo, da se ni dobro družiti z njo. Ima zeleno obarvane lase in trikrat prevelika očala. Vedno nas obvešča o največjih novostih, aktualno dogajanje, ki je objavljeno na spletu, je v njenem malem prstu. Za šolo ji ravno ni mar in prav zato jo je novica o virusu tako razveselila. V njenem glasu ni bilo začititi niti kančka strahu.

»Čakaj malo, kaj si rekla!« je razburjeno vzkliknila Maja, najpametnejša dijakinja, ki obvlada vse, od fizike do angleščine. Že kot deklica se je udeleževala raznih tekmovanj in ima številna priznanja z različnih področij. Poznam jo deset let; v vsem tem času me njen bistri um ni še nikoli razočaral. Vedno je pripravljena pomagati, vendar ne podpira lenobe, zato sta si z Lilo večkrat hudo skočili v lase. Maja je sramežljivo dekle, ne mara pozornosti. Svoje dolge lase ima spete v čop, v rokah pa po navadi drži učbenik Fizika za 2. letnik gimnazije. »Pa saj tega ne morejo storiti! Ravno v ponedeljek sem vprašana biologijo. Kaj pa zdaj? Bolje, da takoj poiščem profesorico, da se dogovoriva o novem datumu. Jooj, pa že ves teden se učim!« je vzkliknila na robu solz.

»Pa daj no, ne pretiravaj. Vse bo še v redu. Prepričana sem, da bodo stvari kmalu uredili, plus tega pa bo dobro biti nekaj časa doma, samo v krogu družine.« Tako je govorila Mija. Stopila je do Maje in ji kot v oporo položila roko na ramo. Mija po navadi pomiri vsako dramatično situacijo. V primerjavi z drugimi dekletimi jo poznam najdlje, vendar sva se zblížali šele zadnji dve leti, odkar skupaj hodiva v srednjo šolo. Pomaga v vsaki težavi in daje najboljše nasvete, je zelo optimistična ter vedno nasmejana. V vsakem človeku išče najboljše. Ne verjame v slabe ljudi, lahko bi rekli, da skoraj živi v pravljici, kjer je vse popolno in kjer so vsi problemi le majhna ovira, ki jo ona z lahkoto premaga. »Nič skrbet, se bo že uredilo, se bo svet vsaj malce umiril za nekaj časa.« Tako je rekla Mija.

Zadnja članica naše posadke pa sem jaz, Nika. Sem povprečno sedemnajstletno dekle, hodim v gimnazijo. Veliko učiteljev bi me označilo kot vzorno učenko; redno delam domače naloge in poslušam v razredu. Vendar se tudi rada zabavam, pogosto hodim v mesto oziroma v družbo in skušam živeti na polno. Po navadi vse zapletem in preveč razmišljam, a k sreči imam čudovite, razumevajoče starše, ki so mi vedno v oporo in me imajo zelo radi. Virus, ki

se je nenadoma pojavil in nam zmešal življenja, me ni vrgel s tira, niti približno. A vedela sem, da se bo veliko stvari spremenilo, med njimi tudi naše šolanje in naši odnosi.

Počasi se je bližal konec tedna, minevali so še zadnji dnevi pred karanteno. Ko je bilo v petek konec pouka in smo skupaj hodile proti avtobusni postaji, sem začutila grenkobo. Nisem vedela, kdaj jih bom lahko spet videla in kdaj se bomo spet skupaj sprehajale po postaji. Ljudje so govorili, da bomo doma kakšen teden, a občutek sem imela, da bo to trajalo veliko dlje. Morda se bomo res videle že čez en teden, mogoče čez dva, morda pa nekaj mesecev ne bomo skupaj. Tisti petek je bila, kot po navadi, naša pot zelo zabavna in glasna.

»Pa če vam pravim, veste, kako zabavno je bilo.« Vse smo se na glas smejale, ko je Lila pripovedovala o svojih prigodah iz otroštva. Stopile smo do semaforja in čakale na zeleno luč. »No, veste, kaj je bilo potem ...« Pri teh besedah sem se malo izgubila. Imela sem občutek, da me nekdo opazuje, zato sem pogledala na drugo stran ceste. Obraz se mi je v sekundi zresnil. Tam je stal temnolas fant, ne dosti starejši od mene, mogoče kakšno leto ali dve, in me opazoval. Bil je s skupino fantov, predvidevala sem, da s prijatelji. Zardela sem, bilo mi je neprijetno. Končno se je na semaforju pokazala zelena luč in prečkale smo cesto. Neznanec, ki je šel mimo, se je rahlo zadel v mojo ramo. Jezno sem ga pogledala, on pa se mi je nedolžno nasmehnil. Bil je le neznanec, ki ga ne bom nikoli več srečala. »No, Nika, kakšna se ti je zdela moja zgodba?« me je vprašala Lila. »Eemm, zelo zabavna, Lila, ena tvojih boljših.« V resnici pa je sploh nisem poslušala in nikoli ne bom vedela, kaj je bilo potem.

Vožnja z avtobusom proti domu je bila tišja kot po navadi. Lila in Maja sta že izstopili vsaka na svoji postaji, pomahale smo si v slovo. Na avtobusu je bilo poleg Mije in mene nekaj neznancev. Spomnila sem se temnolasega fanta, a sem misel nanj kmalu odgnala. »Ej, Nika, misliš, da bodo stvari od zdaj naprej drugačne?« me je z mirnim, vendar malo zaskrbljenim tonom vprašala Mija. »Zagotovo bodo, ampak v tem času bomo vsi imeli možnost, da se malo sprostimo in preživimo več časa z najbližjimi. Pa tudi me se bomo slišale vsak dan. Zmenjeno?« »Zmenjeno!« Prijateljica je izstopila, jaz pa sem poklicala mamo, da pride pome na postajo.

Zvečer sem s skodelico čaja in knjigo sedla na posteljo ter začela brati. »Bzzz!« Pogledala sem telefon. Dobila sem sporočilo od Lanne, najboljše prijateljice iz osnovne šole, ki je vedno vedela za vse skrivnosti. Pred dvema letoma sta se najini poti razšli. Ona je odšla v srednjo šolo v Ljubljano, jaz pa sem šolanje nadaljevala v Celju. Vesela sem bila, da sva kljub razdalji ohranili stike. Po telefonu sva se pogovarjali vsak dan, veliko sva si povedali. Zato ni bilo čudno, da sem ji tisti večer spregovorila tudi o skrivnostnem temnolascu. Misel nanj me je mučila vsako uro, bolj, kot sem pričakovala. Njegovega nasmeha si nisem mogla izbrisati iz spomina. Lanna je vsa navdušena začela kričati v telefon: »Našla sem ga! Vem, kdo je ta tvoj skrivnostni ali neznani temnolasec.« Zdrznila sem se, vedela sem, da je storila vse, kar je v njeni moči, da izve njegovo ime. V času socialnih omrežij, ko se ljudje največkrat spoznajo kar prek spleta, to sploh ni poseben izziv. »Ime mu je Krištof, tudi on obiskuje gimnazijo, je iz

Celja in trenira nogomet.« Nasmehnila sem se. »Kako si vse to zvedela?« »No, malo brskanja sem pa tja in že vse veš.« Začela sem razmišljati, v glavi pa se mi je znova in znova pojavljalo isto vprašanje: In kaj zdaj? Vem, kdo je, stvari so lažje, ampak ... Lanna je, kot bi vedela, o čem razmišljam, vzkliknila: »Torej, imam njegova socialna omrežja, ti pa mu moraš samo pisati.« »To ne pride v poštev,« sem resno odvrnila. »Nika, v enaindvajsetem stoletju smo, ljudje se stalno spoznavajo prek spleta, plus tega ni nek neznanec, videla si ga v živo, on je opazoval tebe. V čem je problem? Ko bo konec karantene, lahko gresta skupaj ven. Sploh ni zapleteno, piši mu!« Še dolgo sem razmišljala o tem. Bi mu pisala? Ne, raje ne. Vendar ... Vedela sem, da potrebujem pogum. Kdo mi bo pomagal?

»Lepo te je spet videti, punca,« je nasmejano dejala Liza. »Pa ja, že dolgo se nismo videle in slišale. Kaj počneš te dni?« je vprašala Mija. Naša rutina v karanteni je bila preprosta: zbudimo se, gremo na sprehod, pojedemo zajtrk, se pokličemo in skupaj delamo stvari za šolo. Zadnje dneve sem se bolj umaknila vase in se naših videoklicev nisem udeleževala. »Najbrž se uči,« je kratko in glasno povedala Maja. V rokah je držala svoj notesnik; čeprav je bil petek zvečer, je pridno delala za šolo. Kot po navadi je to zmotilo Lilo. Vse je že kazalo na hud prepir, ko sem zaslišala precej oster Mijin glas: »Dosti! Nehajta, Nika nam bi nekaj povedala in jo bomo lepo poslušale.« Začela sem pripovedovati. Vse od začetka. Od srečanja z neznancem, ki mi je čisto zmešal glavo, do tega, da zdaj vem za njegovo ime ... »Stvar je v bistvu manj zapletena, kot se zdi.« Lila se je začela na ves glas smejati. »Zaljubljena si,« je zbadljivo rekla. »Ne, nisem!« sem ji resno odgovorila, v sebi pa sem razmišljala, zakaj me je prevzel čisti neznanec. »Torej, mu boš pisala?« je dejala Mija. »Ravno v tem je problem, ne vem, ali bi ali ne.« »Ja, seveda moraš! To ni nič takega, preveliko dramo delaš. Super boš, očitno si mu všeč. Kaj še čakaš?« Lila je imela prav. Kaj še čakam? Vse imam na voljo. Dale so mi prav tisti zagon, ki sem ga potrebovala.

Vendar nisem razmišljala samo o neznancu, ampak tudi o spremembah, ki jih je prinesla karantena. Prej smo na ulicah vsak dan videli mnogo novih obrazov, vendar jim nismo posvečali pozornosti. Pogosto smo preveč časa strmeli v svojo tehnologijo oziroma pametne telefončke; pozabili smo, kako lepa je narava, nismo slišali petja ptic. Pozabili smo se ozreti okoli sebe. Čas v karanteni je prinesel dobro možnost za razmišljanje in spoznavanje resnic. Učenci in dijaki smo se seveda morali posvečati šoli, pokazati je bilo treba odgovornost do dela, a bili smo sproščeni, ni nas bilo strah dneva, ko bomo pisali test, ure, ko bomo vprašani. Vsak dan smo si morali pametno razdeliti na čas za šolo in na čas zase. Karantena je bila tudi odlična priložnost, da odkrijemo, kaj radi počnemo. Nekateri so hodili v naravo, fotografirali, ustvarjali, drugi so se rekreirali, tretji pa spoznavali same sebe. Vsak je našel nekaj zase, tudi jaz. Začela sem risati. Umetnost me je zanimala že od malih nog. Kot deklica sem plesala balet in hiphop; med karanteno sem se večkrat vrnila na stara pota in si obula plesne čeveljčke ter zaplesala kakšno svojo staro koreografijo. Plesala sem sama, v svoji sobi, samo za zabavo.

Mineval je že šesti teden v karanteni in počasi smo imeli novega načina življenja dovolj. Ni bilo samo zabavno, ampak tudi dolgočasno. Komaj sem čakala dneva, ko bom lahko spet v živo videla svoje prijateljice. Tudi šolo sem že malce pogrešala. Pa Krištof? Veliko poguma sem potrebovala, da sem mu pisala. Potem sva se začela pogovarjati. Najini pogovori prek spleta so trajali cele popoldneve. Ugotavljala sva, da sva si podobna, spoznavala pa sva tudi razlike med nama. Krištof je najstnik, ki popiva in kadi. Mojim staršem to gotovo ne bi bilo všeč, jaz pa sem imela občutek, da je to fant, s katerim bi lahko preživljala svoja najstniška leta. Velikokrat sva se tudi sporekla; prijateljice in starši so mi govorili, da sem zadnje čase zelo odsotna. Dela za šolo sicer nisem opustila, še vedno sem marljivo izpolnjevala naloge, bila sem v stiku s prijateljicami, ampak je bilo drugače kot prej. Včasih sem občutila brezmejno srečo, včasih sem bila nesrečna. Krištof je kdaj pa kdaj uporabljal grobe besede, ne zame, ampak za druge. Kljub negativnosti, ki sem jo zaznavala pri njem, mi je veliko pomenil. Slabe misli sem odganjala ali pa sem se prepričevala, da sploh ne obstajajo.

Tedni so minevali in vedno jasneje je bilo, da se to šolsko leto najbrž ne bomo več vrnili v šolo. Sicer pa so se razmere malce umirile; kavarne, frizerji in trgovine z oblačili so odprli svoja vrata. Zanimivo je bilo videti zlasti dolge vrste strank pred frizerstvi. Skoraj vse je nekako zacvetelo. Srce mi je razbijalo, ko sem sedela na zadnjem sedežu avtomobila. Mama me je peljala proti Celju. S Krištofom sva si obljubila, da se bova srečala takoj, ko bo to možno, in držala sva obljubo. Po dolgem času sem bila lepo urejena. Nosila sem krilce in belo majico, moja obutev so bile superge. Lase sem imela spuščene in v rokah sem nervozno stiskala svoj čarobni kamenček. Ko sem bila še mlajša, sem se s starši nekega dne odpravila na Ptuj. Tam so na eni izmed stojnic prodajali kamenčke za srečo. Starši so ustregli moji želji in mi kupili majhen, nežno roza, z bleščicami posut kamenček. Dolgo sem verjela, da je njegova moč prinesla vse, kar se mi je zgodilo dobrega, in upala sem, da bo tako tudi ob srečanju s Krištofom. Na cilju se je mama obrnila k meni in se mi nasmehnila. »Super se imej, pa pokliči me in povej, kako bo.« Vrnila sem ji nasmeh: »Ti sporočim.« Seveda sem ji že pred časom povedala za Krištofa; tudi o vseh prepirih sem ji poročala. Vedno mi je govorila, da katerikoli fant ni pravi zame, če ob njem nisem oseba, kakršna sem, in če se v njegovi bližini ne počutim dobro. S to mislijo v glavi sem šla počasi proti semaforju, najinemu semaforju. Bila sem zgodnja, nisem želela zamujati. Pritisnila sem na gumbek in nestrpno čakala; šele takrat sem pozorneje pogledala okoli sebe. Stal je na istem mestu kot takrat, v roki pa je držal vrtnico. Srce mi je začelo razbijati. Nisem ga še pričakovala. Pogledala sem svoj pametni telefon. 14:52. Dogovorjena sva bila ob treh. Nasmehnila sva se drug drugemu. Bil je urejen, bolj kot prvič, ko sem ga videla. Lase je imel lepo oblikovane, oblečen je bil v modre elegantne hlače in belo majico, obute je imel bele superge. Komaj sem čakala zeleno luč, da mu bom lahko končno skočila v objem. Rdeča, rumena. Začela sem si gristi spodnjo ustnico. Stisnila sem svoj roza kamenček. Zelena. Počakal je na drugi strani in mi pomignil, stekla sem mu v objem. Izročil mi je vrtnico. Nasmehnila sem se in se mu zazrla v oči. »Hvala.« On pa je rekel: »Lepa vrtnica za lepo dekle. Še lepša si kot takrat, ko sva se nazadnje videla pri semaforju.« Nisva imela načrta, kam in kako, samo hodila sva in se pogovarjala. Ulice so bile polne ljudi,

opazovala sem obraze, srečne, ljudje so se objemali, spet je bilo vse veselo. Veselo tega, da je izolacije konec in da smo lahko spet skupaj. »In kako si ti preživljala karanteno?« je z nasmehom na obrazu rekel Krištof. »Ja, veliko stvari se je spremenilo, nekatere so boljše, nekatere slabše. Vesela sem, da je konec.« Pokimal je in dejal: »Pa ja, brez karantene bi bilo veliko stvari drugačnih.« Začela sem premišljevati. Ne bi spoznala Krištofa in zdajle ne bi bila tukaj, skupaj, ne bi hodila ob mirni reki. »Bova sedla?« Pokimala sem in sedla sva na klopco. Takrat je segel v svoj žep in potegnil iz njega paket cigaret. Zdrznila sem se. Malce me je presenetil, nisem si mislila, da bo tukaj kadil. »Ehmm ... kako dolgo pa že ... em ...« Začela sem jecljati, nisem želela biti nesramna. Opazil je, da mi je neprijetno, in me prekinil: »Že dobro leto.« Zazrl se je proti reki. »Vsa moja družba kadi in nekako je to prešlo tudi v mojo navado.« Med govorjenjem je pihal oblačke, jaz pa sem ga samo gledala. »Pa starši vedo?« »Ja, nekako sem jim moral povedati. Seveda niso ravno zadovoljni, da njihov sedemnajstletni sin kadi. Mama je poskusila vse, da bi se odvadil. Počasi mi s tem že preseda.« Nisva se veliko pogovarjala o njegovih starših, a čutila sem, da mu želijo le najboljše. Vedela pa sem tudi, da nikoli ne bom poskušala nikogar spreminjati. Če kadi, pač kadi. To je njegova stvar. »Te moti?« Pogledala sem ga. »Kaj?« »Da kadim, te moti?« Odkimala sem in mu malce nervozno odgovorila: »Ne, zakaj?« Samo nasmehnil se je in spet puhnil oblaček. »Videl sem, kako si se zdrznila, ko sem odprl paket cigaret in začel kaditi. Če te moti, lahko ...« Prekinila sem ga: »Ne, ne moti me.« Odvrnil je cigareto in mi ponudil roko. »Smem?« Nasmejano sem mu odgovorila: »Smeš.« Prijel me je za roko in skupaj sva nadaljevala pot ob reki. Bilo je mirno, slišala sem petje ptic. Nisem bila več nervozna. Skrbelo me je le, da ne bo šlo vse po načrtu, da se bom osramotila in da se ne bo več hotel pogovarjati z mano. Pa kaj, sem si rekla. V glavi mi je začel odmevati mamin glas: »Če mu nisi všeč takšna, kot si, ni pravi zate.« Kotička ust sta se mi zavihala. »Prav imaš,« sem rekla, po pomoti, ne dovolj tiho. »Čakaj, si kaj rekla?« je mirno dejal. »Ne, ne.« Tisti dan sem se smejala, kot se že dolgo nisem. Zelo sva se zabavala. Seveda je bil prek socialnih omrežij tudi zabaven, a strah me je bilo, da bo v živo drugačen. Pa ni bil. Bil je pravi Krištof. Takšen, kakršnega sem si predstavljala. Začelo se je večeriti. »Dobro bi bilo, da bi poklicala mamo, da pride pome.« »V redu, doma sem nedaleč stran, kakšnih pet minut hoje.« »Te pospremim?« sem ga vprašala. »V veselje bi mi bilo.« Nadaljevala sva pot do njegovega doma. »No, tukaj sva; upam, da ti je bilo všeč,« je rekel. »Ja, super je bilo, hvala.« Nasmehnil se je: »Hvala tebi.« Malce je pokrčil noge, da so bile njegove oči v isti ravnini kot moje. Sem zelo visoka, on pa je od mene višji vsaj za kakšno glavo. »Se vidiva, piškotek,« je dejal in mi skuštral lase. Med najinimi pogovori prek spleta me je večkrat tako poklical in dobro je vedel, da mi ta »vzdevek« ni všeč. Zmajala sem z glavo in se mu nasmehnila. »Se vidiva.« Močno me je objel in odšel v hišo. Obrnila sem se. »Pa ne pozabi dati rože v vodo!« je zaklical. Pogledala sem vrtnico v svoji roki, jo povonjala in se počasi vrnila proti mestu. Ko sem stopila v avto, me je mama zasula z vprašanji: »Kako je bilo? Je takšen, kot si mi ga predstavljala? Kakšen je videti? Kaj pa ta vrtnica v tvoji roki? Ti jo je dal on? Imaš kakšno njegovo fotografijo? Kdaj ga bomo spoznali?« »Čakaj, čakaj, haha, saj sva se prvič videla. Na čisto vse odgovore boš morala še malo počakati. Ampak naj ti povem, da bi ti bil zelo zelo všeč.« Razen tega, da kadi, sem pomislila. No, pa tudi to bo preživela.

Ko sem zvečer spet pogledala telefon, sem opazila kup sporočil od Lile, Maje, Mije in Lanne. Vse so bile zelo vesele, Mijo pa je tudi stiskalo. Z njo sem po navadi preživljala največ časa in preden sem spoznala Krištofa, je bila zadnja, ki sem ji napisala sporočilo pred spanjem. Dobro je vedela, da je zdaj to Krištof, in to jo je močno prizadelo. Njeno sporočilo sem prebrala najprej. »Kako je bilo?« je napisala. Vedela sem, da si kot moja najbližja prijateljica zasluži več kot ta odgovor, zato sem jo tudi vprašala, ali pride jutri k meni, da bi skupaj preživeli popoldne. Ostala dekleta so spraševala, ali je Krištof takšen kot na slikah, ali je v redu, ali res kadi itd. Na vsa vprašanja sem jim odgovorila, potem pa sem se končno stuširala. V postelji sem na telefonu spet videla mnogo sporočil, a nisem imela energije, da bi vse prebrala. Samo z Mijo sva se dogovorili, da se naslednji dan srečava.

Po dolgem času sem jo videla v živo. Močno sva se objeli in se dolgo pogovarjali o življenju v karanteni. Beseda je nanesa tudi na Krištofa. »Vem, zakaj si me povabila sem. Slab občutek imaš, ker se veliko družiš z njim. Ja, res je, bojim se, da bo prevzel mojo vlogo. Da ti ne bom več pomembna.« S solznimi očmi mi je govorila o svojih občutkih in razmišljanjih. Počutila sem se grozno, nisem vedela, da jo je moje prijateljstvo s Krištofom tako močno prizadelo. Z mirnim glasom sem ji odgovorila: »Nikoli ne smeš misliti tega, moja najboljša prijateljica si. Nihče te ne more zamenjati, tudi ta fant ne. Nihče nima v mojem življenju tako pomembne vloge, kot jo imaš ti.« Nasmehnila se mi je in preostanek večera sva preživeli ob gledanju filmov.

Minila sta še dva tedna. Odnos med Krištofom in menoj je postajal vse boljši. Njegovo kajenje me ni več motilo, sprejemala sem ga takšnega, kot je. Ob njem sem se počutila kot najboljša različica sebe. Bila sem sproščena, nič me ni skrbelo, bila sem jaz. Skupaj sva doživljala nove dogodivščine in premagovala nove izzive. Po enem mesecu me je vprašal, ali bi bila njegovo dekle. Seveda sem privolila.

Začelo se je z virusom, ki je vsem zamešal vse štrene. Z njim se je veliko spremenilo, a ne samo na slabše, ampak tudi na boljše. Ozrla sem se okoli sebe, na svoje prijatelje, starše in Krištofa. Srečni in nasmejani so stali na vrtu ter peli. Na mizi so bila darila in torta. Bil je moj rojstni dan. Končno sem dopolnila sedemnajst let. Gledala sem nasmejane obraze svojih bližnjih in se izgubljala v njihovih nasmehih. Boljšega zaključka tega poletja si ne bi mogla predstavljati. Pogledala sem vrtnico na mizi. Vrtnico, ki me je vsak dan spremljala. Vrtnico, ki ima zelo pomembno mesto v mojem srcu. Vrtnico, ki je kot nekakšna prelomnica odprla novo poglavje v mojem življenju. Vrtnico nekoč neznanega temnolasca, ki mi danes kot moj fant poje za rojstni dan. Začelo se je tako nedolžno. Bila sva neznanca, ki sta se naključno srečala pri semaforju pred avtobusno postajo, a postala sva par. Vedela sem, da Krištof ni popoln, pa saj nikoli nisem rekla, da to iščem. V njem sem našla vse, kar sem potrebovala, in bila sem srečna. Tudi prijatelji so mi vedno stali ob strani. Moja dekleta so me spodbujala. Brez njih

Krištofu nikoli ne bi napisala sporočila. Starši še vedno želijo mojo odgovornost in ravno zato jih imam rada. Pomagajo mi, da sem boljša oseba.

To šolsko leto je bilo zelo nenavadno in nepredvidljivo ... Naslednje se bo začelo tako, da bo poleg odličnih staršev in prijateljev z menoj tudi fant. Verjamete v ljubezen na prvi pogled? Jaz verjamem in čutim, da se vse zgodi z razlogom.

ZGODBI V ANGLEŠČINI

LAURA STOPAR

Laura Stopar

KIRSTIN

There once was a girl called Kirstin. She was only 17. Through the day she was a normal human being, but at night she changed into a beautiful white wolf. She had enough of her Mother's defending her from the world, from the night, from her heart, from what she really was... so she decided to leave. Many questions arose in her head, but she didn't know the answers. She only knew that she would succeed. Deep in the woods she found a cottage which was abandoned so she stayed in it.

One day as she was walking through the woods, she found a wolf cub who softly squealed and tried to wake up his mother's dead body. She picked him up and said, "Don't worry little one. I will always be by your side, Austin."

Years passed and Austin grew up, and although Kirstin was human through the day, he did not do any harm to her. He loved her as his mother. One day Kirstin couldn't sleep so she left the cottage and went for a walk. Suddenly she noticed a hunter. She wanted to move, but she couldn't. She couldn't take her eyes off him. She just stood there. Her dream was interrupted by his "hello". They talked, they hugged and kissed goodbye. Austin begged her to reconsider her meeting with the hunter, but she didn't want to listen.

In the evening they met again. They seemed happy but Kirstin suddenly felt a known tension in the air. She knew he was there. Austin jumped out of the ambush, but the hunter was too quick. The conflict ended with the painful loss of Austin. The flame extinguished in Kirsten's eyes and when the hunter noticed that he expected a thank-you for saving her life, but instead, she said: "You killed an innocent life." It was only fifteen minutes before the sunset. She ran to the forest. When she reached the edge of the cliff above the sea, she smiled the sun goodbye, because she knew she would not survive another night. She felt she was changing, and with the change, the desire for revenge grew. All she could think of was her son's body with no life in it. She wanted to revenge her child. Her blue eyes filled with emptiness, became red and filled with darkness.

She returned to the hunter and mortally wounded him, but even before she was able to kill him, he also wounded herself, so she began to turn back into a human. This shook the hunter and half-dead he watched her on the ground. She was lying in blood and smiling. She felt as if she had been the happiest wolf in her little forest. She was waiting patiently to die. She wanted to go back to Austin... and so she died with a smile on her face.

Laura Stopar

I MANAGED TO STAY EXACTLY WHERE I AM ... IN LOVE!

My name is Philadelphia Monaco and I am about to tell you how I fell in love and managed to stay exactly where I am... in love. It was the 10th of July and the summer of my life. For me it was love at first sight and for him I do believe it took more than just one look to fall for me. It all happened when my best friend Daphne and I had one drink too many. We were laughing and dancing in the club when that gorgeous man spotted me. He approached me, looked me in my eyes and said, 'Hi.' I must tell you he had the most attractive voice I'd ever heard. His voice got me hooked right away. To be honest I don't remember the rest of the night, like I said, I had one drink too many.

The next morning was very interesting. I woke up in his bed. He was asleep. I felt like a total idiot. I quickly grabbed my purse and left his house. The funniest part was that I felt so proud that I had managed to get out before he woke up. After I got home thirty minutes went by and just as I was about to take a shower the doorbell rang. I went to open the door and as soon as I did my satisfaction vanished. "Hi gorgeous, you forgot your purse in my house, so I brought it to you." Great. That was all I needed. I needed him to know where I lived. I took the goddamn purse and thanked him. As I wanted to close the door, he asked me whether I wanted to go out with him. I just smiled and nodded. My head kept saying to me: "Phil you are such an idiot!" Well, what could I have said? I was an idiot, still am actually. But who am I to fight with my own head? Anyway, the dinner time came. My first plan was not to let the man take control over me, which meant I had to distract him. I knew men of his kind were aware of how to play that kind of a game, so I was determined to give him the best round he'd ever had. I put on my red dress and winked to myself in the mirror. I knew I was about to win this game. And boy I was wrong!

The dinner passed by quickly. John Steve Jackson or as I call him Mr. J was a little staggered when he realized I had revealed his little game of love. His playful look amused me, and I was amusing him. I put all my effort in this game and then the unexpected happened. When he walked me home, he just kissed me goodbye and didn't push me further. I realized I had lost. I'd fallen for him. I wanted him to stay. Of course, I was expecting him to do something. Truth be told I was sad when he left. I went inside and looked myself in the mirror. And that was when I realized it. I was head over heels in love. I still couldn't believe it. I mean - me in love? All I ever did was manipulate men and flirt my way around. But this time it was different. I had never felt anything like it. I was deeply terrified. The next thought was if he felt the same.

I couldn't sleep that night. I kept thinking about him. He was messing with my head. I couldn't get him out and it slowly started to bother me, until I had enough. I got up and went to get some ice cream. The following day I was waiting for his message. And then it hit me! He was waiting for me to make the first move. Of course! How could I have been so blind! And so I did. I dialed in his number and his, "I thought you'd never call." calmed me down.

In the following days we spent a lot of time together. We were laughing and he seemed happy. We talked a lot. I was right about him. He was a womanizer. When I thought about that word my heart froze for a minute. So, I asked him what had made him change his mind. He simply told me that I was different. We continued to see each other every day. I was slowly going crazy. My only salvation was Daphne. I told her everything. She just listened and sometimes laughed because she saw my frowned face. I understood her. For the first time in years she saw me swirling around one specific man. Her advice was, "Listen to your heart. You need to decide on what you feel and once you've done it, all this brilliant logic of yours won't make any sense. Trust me, you'll see." That was it. I was officially screwed up because I didn't know what I felt. I swear to God I had never felt more confused.

On the 21st of August he asked me to be his girlfriend. By that time, I'd been sure that I loved him. I wasn't sure for him, but I gave it a shot because I thought I couldn't live without him. It was perfect. We had created our heaven, and no one could invade it. Everything was perfect just as it was, until one day he told me that he had to leave for several months because he was going on a business trip.

He promised to call me every night. And so he did. Weeks flew by and instead of feeling lonely and devastated I felt loved and appreciated. It's funny but looking back at it I could say that the distance brought us even closer. I mean yes, we were apart but that feeling we both had... he was in love. I saw it in his eyes. What touched me the most was that every now and then he had tears in his eyes. He would have never admitted it. I could see that he really missed me.

Two months later was the first time when I saw him after he went away. Our reunion was magical. After two months his hug gave me a feeling of home. I felt safe again. At that moment I realized that he was the one. The one and only. The best part of us being together were our conversations. Of course, we were intimate, but it just wasn't all about that. We were more than that. We had our future planned out. We did not miss a single detail. You could say that we were rushing things, and I could say you are wrong. I loved him like I had never loved anybody before. He was my support. I trusted him with my life. My doubts about him were finally over.

On our one-year anniversary he took me on a special date he had prepared by himself. I'd never seen anything like it before. Mr. J really outdid himself that time. We were walking through a beautiful moonlit path. We were surrounded by flowers and fireflies. It was magical. The path led us to a lake. I wondered what was going on in his mind. As I walked forward, I realized he wasn't walking by my side. I turned around and found him kneeling. Before I could say anything, he shut me up. "Before you even say anything, I want you to know that I've figured it out that I have become a better person because of you. You have changed my life; you've made me alive. I want you to be the mother of my kids, honestly baby, no one else can compare to you. You showed me what love is. You believed in me when no one else did. You were always there for me. Will you be mine for the rest of my life?" I wiped my tear away, gently whispering, "yes" and kissed my man. "Philadelphia you are the one." he said. And just like that I was.

HAIKUJI

V NEMŠČINI
IN ANGLEŠČINI

OB DNEVU
ZEMLJE

22. 4. 2020

GAJA ZABUKOVŠEK LIPOVŠEK

SEBASTJAN DEČMAN

TIT PODHRAŠKI

EVA BALIBAN

ANA MARIA KOTNIK

JAN GRAČNAR

IZA ANDERLUH

Vor der Schönheit
schließe nicht deine Augen,
schau dich um.

Gaja Zabukovšek Lipovšek

Der Baum wächst mit einer Plastiktüte.
Die traurige Sonne sieht uns vom Himmel,
wenn wir mit dem Telefon spielen.

Sebastjan Dečman

COVID-19 ist ein Ungeheuer.
Wir sind die Epidemie
für unsere wunderbare Erde.

Tit Podhraški

Die gute Natur
hat viele Helfer
und das alles für dich.

Hilf kleinen Bienen-
werde ein Schützer der Welt,
um glücklich zu sein.

Eva Baliban

Der Vogel singt laut,
die Fabriken noch lauter.
Wer singt besser?

Nett und gutherzig
gab uns die Erde ein Heim
und wir zerstören es.

Ana Maria Kotnik

Respektiere die Natur,
sieh sie als Werk Gottes,
und verschmutze sie nicht.

Jan Gračnar

A place we all call home
Rivers, trees, mountains and sky
Uniting us all

Iza Anderluh